

Debatten van de provincieraadszitting

24 november 2004

OPENBARE ZITTING

BEGROTINGSBESPREKING

Vijfde gedeputeerde Jean-Pierre Van Der Meiren (vervolg)**De heer gedeputeerde Van Der Meiren**

Ik zal proberen zo kort en bondig mogelijk de reeks vragen te beantwoorden. Ik zou willen starten met de vraag van collega Jacobs omdat hij ons moet verlaten.

Voorzitter, indien collega-voorzitter Piet Van Eeckhaut hier zou geweest zijn, dan zou ik in het Latijn begonnen zijn, wat ik nu dus niet ga doen, met te zeggen *qui habet aures audiendi, audiat*. Vrij vertaald wil dat zeggen: het is niet omdat ge oren hebt, dat ge ook kunt luisteren. Met andere woorden: om dingen te begrijpen, te willen begrijpen, moet je ook bereid zijn om te luisteren.

Dat is wat wij met ons cultuurbeleid sinds jaar en dag proberen. We hebben, zeker wat ons cultuurbeleid betreft, altijd een zeer grote openheid, een echt pluralisme proberen hanteren. We zullen er allicht niet altijd 100 % in geslaagd zijn, maar wij proberen althans. Wij proberen een cultuurbeleid te voeren dat open is, dat niet verengt, dat niet crispeert, dat probeert te verruimen, dat probeert de grenzen zo breed mogelijk van mekaar te leggen, dat probeert de grootst mogelijke vrijheden in alle uitingen van kunst en cultuur te uiten en mogelijk te maken en het binnen een niet-verengend, maar verruimend beleid te situeren.

De 11-juliviering.

U bent gisteren begonnen met een pracht van een beeld. Ik probeer mij dan voor de geest te halen hoe dat er moet uitgezien hebben, zo'n man in maliënkolder die de gordel bij zijn vrouw heeft aangebracht om te beletten dat een ander zou prutsen waar hij het liever alleen doet en daarvoor een ijzeren instrumentarium heeft aangebracht vooraleer hij vertrekt. Hij gaat zorgvuldig na of hij de sleutel heeft meegenomen, maar hij beseft niet dat allicht op hetzelfde moment de *passé-partout* is uitgevonden en hij dus met de illusie van zekerheid op weg naar Groeningen gaat.

De vraag is of een viering van welke datum dan ook - de 11de of de 21ste juli - wel zin heeft. Heeft dit een betekenis? Ik denk van wel. Ik denk dat het als symbool zin en betekenis heeft voor om het even welke leefgemeenschap. U heeft natuurlijk gelijk dat men deze vieringen eigentijds moet proberen maken. Persoonlijk ben ik er nog altijd geen grote voorstander van om op 11 juli de Vlaams-nationale feestdag te vieren met een barbecue. God betere het. Het schijnt daarenboven zeer ongezond te zijn, maar we doen nog ongezonde dingen die toch nog geestig zijn.

Eigenlijk moeten wij proberen een combinatie te maken van uw voorstel met het deel van die volksgemeenschap die wij zijn. Hoe wij die volksgemeenschap moeten invullen is van een andere orde. En de vraag kan zich natuurlijk stellen hoeveel generaties er op een kerkhof moeten liggen vooraleer men beschouwd wordt als behorend tot die gemeenschap? Dat is een discussie van een andere orde. Ik vind persoonlijk dat 11 juli 11 juli moet kunnen blijven. 21 juli mag voor mijn part 21 juli blijven, ik lig voor geen van beiden te daveren in mijn bed, maar ik begrijp wel de symbolische betekenis van beide data en ik volg u wanneer u zegt dat wij moeten proberen om er een multicultureel aspect in te betrekken. Alleen, we moeten ons hoeden dat we het er niet te dik en te vet gaan opkleven. Neen. Als 11 juli al moet gesubsidieerd worden vanuit een overheidsbestuur als het onze, dan moet het aan criteria beantwoorden die beoordeeld worden op hun culturele waarde. Wij kunnen daarnaast of in het verlengde ervan of gecombineerd ermee, proberen om feesten en herdenkingen op te zetten waarbij onze volksgenoten van een andere origine ook aan bod komen.

Waarom zijn ze van een andere origine? Omdat we dat nog weten. Mochten wij een aantal generaties teruggaan en zien wie onze echte voorouders zijn, dan zouden wij wel eens kunnen schrikken, want er is doorheen de Lage Landen veel volk gepasseerd. In die zin denk ik dat wij samen met Robrecht Van Bethune - die eigenlijk Robert de Béthune was - inderdaad kunnen proberen om binnen onze nieuwe, echte, vandaag bestaande, gemeenschap in Vlaanderen, feesten op te zetten.

DEBATTEN

Overigens, het mooiste stuk handelend over de Leeuw van Vlaanderen heb ik in Arca gezien, een stuk met als hoofdacteur Ben Chokri. Ik denk dat ik niet veel over die naam moet vertellen. Een schitterend stuk was het, een pracht van een stuk over de Leeuw van Vlaanderen waar inderdaad werd aangetoond dat de kern van wat jij hier zegt, mogelijk moet zijn in het Vlaanderen van vandaag.

Louis Paul Boon.

U vraagt zeer concreet om de voorstelling van het werk van Boon in Aalst te laten doorgaan. Die voorstelling zal er hopelijk vrij snel kunnen komen, maar 'vrij snel' dat is niet morgen. Persoonlijk heb ik daar uiteraard niks tegen, want er is enorm veel voor te zeggen: Louis Paul Boon is een Aalstenaar, het Boon-museum is in Aalst.

Natuurlijk, we moeten wel opletten, wij subsidiëren effectief voor een niet onaardig bedrag. De Vlaamse Gemeenschap brengt hetzelfde bedrag in, aan de provincie Antwerpen is gevraagd om een vergelijkbaar bedrag in te brengen. De universiteit Antwerpen en de universiteit Gent zijn eigenlijk diegenen die het wetenschappelijke deel voor hun rekening zullen nemen en de Arbeiderspers zal het uiteindelijk uitgeven. Met andere woorden, wij zijn een van een reeks partners die rond de tafel zitten.

In ieder geval wordt uw suggestie, uw vraag om aandacht voor Boon's geboortestad meegenomen wanneer wij, als provincie Oost-Vlaanderen, daar allicht binnenkort besprekingen over zullen moeten voeren met al de andere actoren die in dit veld actief zijn. Ik hoop en ik ga er ook van uit dat wij, als het zover komt, ook bij de stad Aalst even zullen mogen aankloppen om enige steun, weze het bijvoorbeeld logistieke steun, te kunnen krijgen.

Misschien eerst nog even dit: bedankt voor de positief-kritische manier waarop deze begroting werd benaderd. Ik heb eigenlijk geen fundamentele kritiek op deze begroting, die een vertaling is van het beleid, gehoord. Ik heb terecht een reeks kritische bedenkingen gehoord die moeten kunnen leiden tot bijstellingen waar het moet.

Mevrouw Van Grembergen, ik zal meteen een tweetal vragen behandelen en de rest komt dan samen met wat andere collega's ook hebben ingebracht.

Uw oproep om onze literaire schrijvers beter te leren kennen wordt natuurlijk meegenomen, alleen moet ik u zeggen dat wij toch al een en ander doen. Ik zal proberen een globale opsomming te geven van waarmee we bezig zijn, maar misschien kunnen we nog meer en beter en anders, maar dan hoop ik dat wij daarover suggesties gaan krijgen.

We hebben in deze provincie al een bijzonder lange traditie met schrijvers en met de promotie van onze schrijvers en hun literatuur. In een ver verleden - 1980, 1983 is oneindig ver, want bij de tanende kennis van ons verleden, van de geschiedenis, zijn dit bijna de oertijden omdat iedereen zijn geschiedenis laat beginnen bij zijn eigen ervaringen - hebben wij een rondreizende fototentoonstelling georganiseerd rond 100 jaar Oost-Vlaanderen literair.

In 1981 werd een Oost-Vlaams literair lexicon uitgegeven. De reeks 'Oost-Vlaamse literaire monografieën' zijn op de markt gekomen, 62 delen. Er werden drie literaire cassettes geproduceerd. Maar dat is het verleden.

Wat doen we vandaag?

Wij proberen via provinciale prijzen jong talent te stimuleren en te promoten.

We hebben een Provinciale Prijs voor Letterkunde voor afwisselend essay/monografie, poëzie, jeugd- en kinderliteratuur, scheppend proza.

We hebben ook jaarlijks een Provinciale Prijs voor Toneel.

Er is ook nog onze bijdrage aan de Prijs voor Letterkunde van de Vlaamse provincies waarbij wij bij de nominatie van een Oost-Vlaming - en dat gebeurt gelukkig vrij regelmatig - voor de huldiging zorgen van deze laureaten.

Denk ook aan onze toch niet onaardige subsidiëring van het Poëziecentrum hier in Gent. Dankzij deze toch substantiële ondersteuning kunnen zij heel hun overigens schitterende collectie inventariseren en digitaliseren.

Subsidiëring van culturele projecten, sponsoring van publicaties.

Denk aan wat wij proberen in verband met het huis Anton Van Wilderode in Moerbeke, denk aan het verzameld werk van Louis Paul Boon, denk aan de occasionele initiatieven rond Oost-Vlaanderen-Vlaamse auteurs die worden ondersteund.

Met andere woorden: wij doen wel een reeks zaken, maar we kunnen misschien nog andere dingen doen om onze Oost-Vlaamse auteurs van welk genre, van welke discipline dan ook, verder te helpen promoten. Wij zijn wel blij dat wij daar eigenlijk sinds jaar en dag ook belangstelling voor hebben.

Het Caermersklooster.

Collega Gillis, traditiegetrouw, en ik ben u daar dankbaar om, grasduint u door de cijfers van de begroting met een reeks opmerkingen waarvan er eigenlijk, en dat doet mij deugd, weinig mechante tussenzitten.

Gelach

Ik daag u natuurlijk niet uit, want er is nog woord en wederwoord. Ik ga proberen losweg door uw vragen heen te lopen en mocht ik er vergeten zijn, dan zult u mij er straks wel aan herinneren.

De muurschildering in het oud huis in het Caermersklooster.

Er is inderdaad een probleem, maar ik denk dat er voor een stuk ook een misverstand is. Ik denk niet dat we het hier moeten hebben over waar die muurschildering zich bevindt en de waarde ervan. Het is natuurlijk zeer waardevol. Die wandschildering is waarschijnlijk te dateren eind 15de eeuw, eerste kwart 16de eeuw. Van wie? Weten we niet. Een stijl die doet denken aan de Vlaamse Primitieven. Wat de concrete, reële waarde ervan is, weet ik niet. Durf ik ook niet zeggen. Overigens, wat is dat, waarde? We zullen daar straks een boompje over opzetten als we het over kunst hebben.

In ieder geval moeten wij ons vandaag over die muurschildering geen zorgen maken. In het midden van de 19de eeuw werd daar bovenop een andere schildering aangebracht. Op dit ogenblik is het geheel afgedekt met Japans papier. Er werd een stukje van de 16de-eeuwse muurschildering blootgelegd en die is geconserveerd. Het geheel is dus eigenlijk wel beschermd. Beschermd in de betekenis van: het is beveiligd. Wij zullen nog heel wat gesprekken moeten voeren, onder meer met het Koninklijk Instituut voor het Kunstpatrimonium, om een dossier op te maken, om te beslissen wat we zullen doen, hoe we het zullen doen, wanneer en met welke middelen. Zullen we de 19de-eeuwse muurschildering integraal mogen, kunnen, moeten wegnemen of niet? Op welke manier zal het 16de-eeuwse deel moeten worden gefixeerd, gerestaureerd, geconserveerd en wat zal dat kosten? Die bespreking moet eigenlijk nog volledig worden gevoerd en, gelukkig, niemand is bereid om hieromtrent over één nacht ijs te gaan.

De archeologische dienst Kale-Leie.

Uw bekommernis rond deze dienst en in het verlengde daarvan uw terechte bekommernis over de werkdruk op onze eigen provinciale archeologen, is een terechte vraag. We zijn wat blij dat wij naast de archeologische dienst van het Waasland nu ook deze archeologische dienst hebben waarbij de gemeenten Aalter, Deinze, Evergem, Lovendegem, Nevele en Knesselare betrokken zijn en ook financieel participeren volgens een welbepaalde verdeelsleutel: een vast bedrag en een bepaald bedrag per inwoner plus een bedrag per hectare dat hun gemeente groot is. Dit betekent dat deze gemeenten samen een goeie 37 000 EUR per jaar inbrengen in deze vereniging.

De inbreng van onze provinciale archeologen is er hoofdzakelijk een van inhoudelijke en van vormelijke begeleiding. Aanvankelijk is de werkdruk groot om de archeologische diensten van de grond te krijgen, ze te begeleiden, te steunen, te helpen, duidelijk te maken waarmee ze rekening moeten houden en hoe ze het best de zaken aanpakken. Vandaag staan beide diensten echter ver genoeg om voor een groot deel op eigen benen te functioneren en alleen occasioneel beroep te doen op onze eigen diensten. Mijn administratie signaleert mij dat op dit ogenblik de werkdruk op onze provinciale archeologen niet overdadig groot is, dat ze met andere woorden het werk aankunnen omdat de diensten op de sporen gezet zijn en aan het rijden zijn. Het probleem inderdaad zal zijn: hoe gaan we de publicaties organiseren, hoe gaan we hetgeen gevonden wordt, de resultaten van het werk, bekend maken? Daar moet nog aan gewerkt worden. Nu gebeurt het, maar zeer lokaal. Naar aanleiding van een aantal gelegenheden zoals Open Monumentendag gebeurt ook wel een en ander, maar het kan allicht nog structureler.

De koppelsubsidies.

Een immens probleem waarover ik mij ongerust maak. U hebt gehoord dat wanneer men de koppelsubsidies, die zich hoofdzakelijk in de cultuursector bevinden, zou afschaffen dat dit dan automatisch bij cultuur zou blijven. I don't know. En als ik zo zijdelings bekijk in welke toestand de financiële gemeenschap zich vandaag bevindt - wat een gebrek aan middelen is - dan vrees ik wel eens dat zij de afschaffing van de koppelsubsidies - en dus met andere woorden het ontlasten van de provincies zoals men het ginder zal noemen, voor hun inbreng in bijvoorbeeld de restauratiedossiers - wel eens in mindering zou durven brengen van bijvoorbeeld het provinciefonds. Ik zeg zo maar iets. Ik weet dat dus niet.

DEBATTEN

Ik weet dat niet iedereen het graag zal horen, maar ik ben er voorstander van dat als men het ene afschaft, men ons tot het andere verplicht. Ik ben bijvoorbeeld een voorstander van hetgeen men met de bibliotheken heeft gedaan. Ik ben er voorstander van dat Vlaanderen zegt: 'Hetzelfde bedrag dat je voordien spendeerde, moet je blijven spenderen. Alleen mag je nu zelf in samenspraak met de actoren, in dit geval de bibliotheken, bepalen wat je met dat geld doet. De enige voorwaarde is: je moet hetzelfde bedrag voorzien.'

Als men een vergelijkbare maatregel zou nemen, dan zou ik daar niet eens tegen zijn op voorwaarde dat men van het provinciefonds afblijft. Dat Vlaanderen hetgeen zij meer moet betalen niet afpakt van fondsen, van middelen die zij op een andere manier aan de provincies ter beschikking stellen. Daar ben ik niet gerust in.

Overigens, ik ben niet zomaar een voorstander van het afschaffen van koppelsubsidies. Het hangt af van wat ertegenover staat. Ik geef altijd hetzelfde voorbeeld, want het is duidelijk. Wij zitten in een koppelsubsidie gebonden aan het NTGent. Wij kunnen dus niet zeggen dat wij morgen onze decretale verplichting niet meer nakomen. We moeten, maar we zijn ook vertegenwoordigd in de raden van bestuur van die instellingen. Met andere woorden: tegenover het bedrag dat wij verplicht moeten inbrengen, staat een beheersfunctie. Ik zeg niet dat het overal beheersfuncties moeten zijn, maar dit is bijvoorbeeld een koppelsubsidie die wel haar vertaling vindt in een inbreng, ook een inhoudelijke inbreng, vanuit onze provincie.

Het Caermersklooster.

Het restauratiedossier is Kafka. Inderdaad, en ik vrees dat het nog een tijdje Kafka zal blijven. De 3de fase wordt momenteel geraamd op 7,5 miljoen EUR. Het geheel is opgesplitst in 6 loten. Lot 1 is hoofdzakelijk de dakconstructie. Kostprijs: 1 840 545 EUR. Een dossier, zoals u zelf hebt gezegd, ingediend bij de Vlaamse gemeenschap. We spreken hier over een geklasseerd gebouw en wij zijn in volle verwachting van de positieve mededeling van de minister dat hij akkoord zal gaan om zijn bedrag in de restauratiekosten te dragen. Wij wachten op het antwoord en ik hoop dat het niet een wachten op Godot zal zijn.

Nu iets over de inhoudelijke invulling. In de huidige fase kunnen we niet veel meer dan tentoonstellingen organiseren omdat het gebouw zich vandaag nu eenmaal niet tot meer leent. Ik doe daar niet denigrerend over, integendeel. Het is schitterend, het is een van de meest prestigieuze, een van de meest schitterende ruimten in Gent om tentoonstellingen op te zetten. U kent mijn standpunt terzake. Ik denk dat wat wij tot nu toe in het Caermersklooster hebben gebracht voor het overgrote deel goed tot zeer goed is. Alleen, ik herhaal het, het is te eng. Het beperkt zich al te zeer tot één segment van wat vandaag op de kunstmarkt, binnen onze provincie ook, gebeurt. Wij gaan dus in ieder geval die trend doorzetten en wij gaan, dat kan ik u verzekeren, in de toekomst een ruimer spectrum aanbieden dan we tot nu toe hebben gedaan.

We gaan de ruimte ook gebruiken om onze eigen prijzen uit te reiken. We hebben gebouwen in ons bezit, we beschikken over de nodige ruimte. Ik vind dat we centen kunnen besparen door de tentoonstellingen rond prijzen en activiteiten van de provincie te laten doorgaan in onze eigen gebouwen. Binnenkort, en nu kijk ik naar collega Verleyen, zullen we ook over ruimte kunnen beschikken in de Bank van de Arbeid. Daar kunnen we dan ook op geregelde tijdstippen tentoonstellingen organiseren.

De website.

Je hebt gelijk. De website zoals wij hem nu kennen, is niet optimaal. Dat heeft met een aantal interne regelingen te maken. We werken eraan. Ik bezoek die website niet zo vaak, maar nu heb ik het natuurlijk wel gedaan naar aanleiding van uw vraag. Het is vreselijk ambetant, maar je hebt gelijk. Is het helemaal fout? Neen. Ik denk dat het ook voor een stuk aan u en aan mij ligt. Als ik hulp krijg van mensen die mij kunnen zeggen hoe ik dat ding concreet moet bedienen, dan vind ik wel een hoop dingen die ik uit mezelf niet zou vinden. Maar als dat voor ons beiden geldt, dan is dat niet goed, dan betekent het dat het toegankelijker gemaakt moet worden. Het is onvoldoende toegankelijk, maar daar wordt aan gewerkt. Wij geven grif toe dat de huidige website niet voldoet. De kern van het probleem is: wij moeten overgaan tot een andere schikking, tot een andere organisatiestructuur bij het opmaken, het bijhouden en het toegankelijk maken van de website. Er zijn een aantal zaken op de cultuurwebsite die wel zeer goed zijn. De pagina's van onze musea zijn zeer goed toegankelijk. Ze zijn - wat ze met een prachtig Nederlands woord noemen - aan mekaar gelinkt. Men kan dus vlot van de ene naar de andere. Dat is niet altijd het geval.

De bibliotheek van het vroegere Groot Seminarie.

Dit is inderdaad een oneindig belangrijke bibliotheek, maar ik neem aan dat ge dit artikelnummer hebt gebruikt om een artikelnummer te hebben, want het heeft met deze bibliotheek niks van doen. Het is een artikelnummer dat we gebruiken voor huur en huurlasten van openbare bibliotheken en deze bibliotheek is geen openbare bibliotheek. Het is een wetenschappelijke bibliotheek die niet van ons is, ze is van het bisdom.

Waar zit ze nu? U hebt het zelf gezegd: de 15de-, 16de- en 17de-eeuwse werken worden hier, in Gent, in optimale omstandigheden van acclimatisatie en beveiliging bewaard. De 18de-, 19de- en 20ste-eeuwse waardevolle werken zitten in Antwerpen, maar ook daar in een geacclimatiseerde en beveiligde ruimte.

Over de bewaringsomstandigheden moeten we ons geen zorgen maken.

Wie draagt de kosten? De eigenaars. Wij zijn niet de eigenaars. Het is wel zo dat in het globaal subsidiedossier bij de overgang van de seminariegebouwen naar de Vlerickschool er een onderdeel voor bibliotheekhuisvesting is opgenomen en dat op termijn - ik denk ook voor de eigenaars op liefst zo kort mogelijke termijn - het geheel van deze bibliotheek naar de Biezekapelstraat zou kunnen terugkeren. Het is ook hun bedoeling. Overigens, er zit op dit ogenblik hetgeen men noemt de 'dagdagelijkse bibliotheek', de bibliotheek die men dagelijks moet kunnen consulteren. Het zou niet verantwoord zijn om de andere werken daar onder te brengen. Ze worden op dit ogenblik in beveiligde omstandigheden bewaard.

Middelburg.

Is het een belangrijke site? Middelburg is een zeer belangrijke site. Een belangrijke site hebben is één ding, je moet ze ook kunnen presenteren. Als je het geheel niet kunt presenteren, heb je er niks aan. Dan heb je een hoop ouwe stenen en dan heb je een aantal herstelde waterpartijen waar niemand iets van begrijpt en dan heb je niks gedaan. Het zal van de presentatie afhangen. Wanneer wij erin slagen om samen - het provinciebestuur, de Vlaamse Gemeenschap, het gemeentebestuur - een team te vormen dan denk ik dat het belang van die site gepresenteerd kan worden.

Op de allereerste plaats moeten gronden verworven worden. Hetgeen voordien werd opgegraven, werd veiligheidshalve opnieuw dichtgelegd. Dit gaat op voor de grachtpartij en de kasteelruïnes: deze gedeelten werden opnieuw onder de aarde gestopt waardoor de optimale bewaringstoestanden gegarandeerd zijn. De gronden zijn echter woonzone. Wanneer de eigenaars morgen de gronden verkavelen en verkopen, is alles weg. Dat is niet tegen te houden. Tenzij die gronden worden gekocht. We hebben indertijd met de vorige minister van Cultuur én in Middelburg én op zijn kabinet én hier in dit huis vrij grondig van gedachten gewisseld over de site in Middelburg en over hoe een samenwerking tot stand zou kunnen komen. We hebben toen gezegd dat het aandeel van de provincie zou kunnen zijn dat er zo snel als mogelijk overgegaan wordt tot beveiliging van de gronden. Dat wil zeggen: de gronden laten overgaan in publiek bezit zodanig dat er niet op gebouwd wordt. Wij hebben daarom een niet onaardig bedrag in onze begroting voorzien om dit mogelijk te maken. Begrijp me goed: 'om dit mogelijk te maken'. Het beheer, de exploitatie, de keuze van de toegepaste technologie zullen in hoofdzaak gemeentelijke aangelegenheden zijn. Naar ik heb begrepen is de gemeente daar op dit ogenblik vollen bak mee bezig. Wij zijn bereid om onze expertise die wij binnen onze eigen archeologische musea hebben, ter beschikking te stellen. Dat is nogal duidelijk. Wij doen dit ook voor Vinkt, Berlare, wij doen dat ook in het buitenland, wij zullen dit ook hier kunnen doen als ons erom gevraagd wordt. Wij geven onszelf via deze begroting de mogelijkheid om uit te voeren wat we indertijd met de minister van Cultuur hebben besproken en eigenlijk ook hebben afgesproken.

Het standbeeld van Jan De Lichte.

Dat is een story is die we nog een aantal jaren zullen horen, vrees ik. Ik begrijp en snap perfect uw gedrevenheid. U kent de waarde van het werk. Het wordt vandaag geschat op minimaal 12 miljoen BEF. Het is eigendom van de stad Antwerpen. Nu, u weet dat een openbaar bestuur niet mag verkopen, ze mag wel in bruikleen geven. Wanneer de stad Antwerpen bereid zou zijn om dit in bruikleen te geven, dan gaan we ons daar uiteraard niet tegen verzetten.

Wij moeten alleen opletten. Wanneer wij als provinciebestuur daarvoor geld zouden betalen dan bestaat het gevaar dat wij morgen tientallen vragen krijgen van gemeenten die wel ergens een beeld weten staan dat bij hen zou passen. Wij moeten ook weten op welke manier wij dit dan kunnen inpassen in het geheel van ons kunstenbeleid. Op zich zou ik ook veel liever het beeld hetzij in Aalst, hetzij in Velzeke zien staan. Natuurlijk, dat is nogal vanzelfsprekend. Alleen, met een jaarlijks budget van een goeie 105 000 EUR dat wij hebben voor de aankoop van kunstwerken waarin ook begrepen zit 'Een thuis voor een beeld', komen wij er niet. Tenzij we met Antwerpen tot een deal kunnen komen. Daar heb ik echter zware twijfels over. Ik hoop dat ik mij vergis, echt waar.

DEBATTEN

Lokaal cultuurbeleid.

Mijnheer Beke, ik denk dat we mekaar perfect verstaan. U hebt een keiharde, maar, ik vrees, helaas correcte analyse gemaakt. Ik vrees dat datgene wat op ons afkomt, wat men zo mooi het lokaal cultuurbeleid noemt, dat dit eigenlijk een verkapte vorm is van het doorschuiven van uitgaven naar het lokale beleid. Wij beginnen hier en daar de effecten en de gevolgen ervan te merken. Het begint nu nog maar omdat de implementatie nog maar aan de gang is. Dit is waar voor de totaliteit van de sociaal-culturele sector. U hebt natuurlijk gelijk dat dit tot dramatische gevolgen zou kunnen leiden. We gaan dit vanuit dit bestuur nooit kunnen ondervangen. We gaan dit nooit kunnen oplossen. Hetgeen wij doen, is niet weinig. De inbreng die wij doen binnen het brede sociaal-culturele veld, is zeer groot. 85 % van het totale budget waarover wij beschikken, personeel niet inbegrepen, gaat naar overdrachten. Met andere woorden: wij vinden dat wat wij het middenveld noemen, wel immens belangrijk. Zelfs binnen dit zeer grote budget dat naar sociaal-cultureel vormingswerk gaat, zal het niet volstaan om dat wat minder vanuit Vlaanderen zal komen, te ondervangen. Ik vrees dat een aantal gemeenten niet in staat zullen zijn om dit te ondervangen.

Hetgeen mij verbaast in het geheel is dat de sector zelf nu pas begint wakker te worden. Dat is rijkelijk laat. Nu pas zijn ze zelf gaan beseffen wat de effecten zijn voor hen, op het veld, in hun dagdagelijkse concrete werk. Natuurlijk werken daar duizenden vrijwilligers voor die honderdduizenden die op een of andere manier betrokken zijn binnen dit middenveld.

Daarin zijn de Volkshogescholen dan nog eens een hoofdstuk apart voor wie allicht de geschiedenis in zijn effecten nog wel eens wat erger zou kunnen worden. In ieder geval, wat dit laatste betreft, gaan de besprekingen volop beginnen. We hebben overleg gehad. We hebben onszelf een stuk geconformeerd naar datgene wat de VVP op papier heeft gezet, tot welke conclusies zij zijn gekomen. Daarover is overleg geweest met de sector, de implementatie ervan moet nog komen en daar zullen wij in de loop van 2005 zeker nog een hartig woordje over moeten praten, maar ik ben wat het geheel van de sector betreft, helaas niet optimistisch.

Collega Franssen, ik ben natuurlijk blij met deze tussenkomst. En ik heb ze niet geschreven, hé. Dit bewijst alleen maar dat we uit dezelfde stal komen en vanuit dezelfde basisfilosofie vertrekkend, uiteraard tot dezelfde conclusies moeten komen. Ik ben enorm gewonnen voor dit lokaal cultuurbeleid.

Soms heb ik ten onrechte het gevoel dat wij veel doen voor de grote cultuuruitingen die zich binnen de stedelijke context situeren. En we doen dat terecht, laat hier geen misverstand over bestaan. Wij vergeten daarbij natuurlijk zeer gemakkelijk dat driekwart van de Oost-Vlamingen niet in de steden woont, maar wel op het platteland of in het kleinstedelijk gebied. Wij vergeten dat vaak, gemakshalve misschien, of omdat we de realiteit van ter plekke niet kennen. Vandaar dat ik zeer gevoelig ben voor wat collega Franssen zegt.

Natuurlijk, als we het hebben over onze speciale doelgroepen en we doen grote inspanningen om doelgroepen uit bijvoorbeeld de volkswijken naar het theater te krijgen - het is goed dat we die inspanningen doen - vergeten we tegelijkertijd dat een vergelijkbare doelgroep, niet dezelfde, zich op het platteland situeert. Die groep mensen komt niet naar Gent, hoogstens naar Ronse, Oudenaarde, Geraardsbergen, Ninove, naar zijn directe omgeving. Het liefst nog blijft die groep ter plaatse, in zijn eigen vertrouwde, gekende, beleefde leefomgeving.

Mijn eigen adviesorganen snappen ook niet altijd dat cultuuractiviteiten die worden aangeboden, niet met de grote 'C', eigenlijk ook niet moeten ondersteund worden, want het is ofwel te lokaal, ofwel niet innoverend genoeg. Het is wel zeer belangrijk voor de lokale leefgemeenschap die al spelend aan gemeenschapsvorming doet. Wij trekken wel aparte budgetten uit om de culturele centra te ondersteunen wanneer ze gemeenschapsbevorderende activiteiten opzetten. Welnu, wat daar gebeurt is gemeenschapsbevorderend.

Ik geef een concreet voorbeeld: er wordt nooit gediscussieerd wanneer wij het Straattheaterfestival van de Gentse Feesten subsidiëren. Ik discussieer daar ook niet over, maar er gaat wel veel geld naartoe. Wanneer het gaat over een vergelijkbare organisatie binnen een kleine leefgemeenschap, wordt ik stevast geconfronteerd met negatieve adviezen. Dan wordt er wel gediscussieerd. Dan is het plots te lokaal, te kleinschalig, dan is het plots niet goed genoeg om door de provincie te worden ondersteund. Even stevast beslissen wij in deputatie om toch te ondersteunen. En beiden houden vast aan hun standpunt. Dat is wat ik bedoel: men kent de realiteit niet van een kleinstedelijk en een plattelandsgebied, waarmee ik niks afdoe aan de inspanningen die wij leveren binnen de stedelijke context.

Collega Franssen, wees er maar van overtuigd dat ge een zeer trouwe bondgenoot hebt gevonden om dit nog verder te accentueren, om dit nog verder door te voeren dan wij tot vandaag hebben gedaan. Het is al te belangrijk. We moeten niet in theorie over de verzuring praten, we moeten er in de praktijk iets aan doen.

De beelden van het domein Puyenbroeck.

Eigenlijk hebt ge eens te meer gelijk. De vraag is: hoe gaan we dit realiseren en waar? Ge hebt natuurlijk gelijk dat die beelden op dit ogenblik voor een groot deel plompverloren staan in een domein en dat heel wat mensen niet eens weten dat ze er zijn. Ik zeg wel: op dit ogenblik. Op het moment dat men dat geconcipieerd heeft, was dat verantwoord. Nu mogen de mensen 10 keer het domein bezoeken, ze zullen ze allicht niet gezien hebben. Dat is niet verantwoord.

Zijn dat beelden van topkwaliteit? Wat is dat, topkwaliteit? Wie zal daar de criteria voor bepalen? Ik kan dat niet, maar sommigen in deze raad wel.

Ze geven in ieder geval een historisch overzicht van de aankooppolitiek van deze provincie. Het geeft weer wat men heeft aangekocht. We kunnen ook zeggen waarom men het heeft aangekocht en we moeten die beelden zo geconcentreerd mogelijk bij mekaar brengen. Een park is misschien een toegelaten woord, maar in ieder geval, we hebben een ruimte nodig waar ze bij mekaar kunnen staan. Waarom bijvoorbeeld niet in de omgeving van het Molencentrum? Daar komt sowieso al een publiek dat geïnteresseerd is in wat de ruimere cultuur wordt genoemd. Ik denk dat wij ook daarover moeten praten. Ik geef alvast de boodschap aan mijn administratie om het voorbereidende werk op te starten om dit dan in de commissie te kunnen concretiseren.

Het Forum.

Zeer belangrijk dossier dat ons al sinds 1997 in de ban houdt. Wij althans, tenzij er natuurlijk mensen zijn die over informatie zouden beschikken waar wij niet over beschikken. Vanaf 1997 werden wij erbij betrokken. Een gekend Vlaams politicus die nooit minister is geworden, maar een zeer goed parlementair is geweest, vandaag met pensioen is en die als grote flamingant bekend stond, zegt: 'Pour tout comprendre, il faut tout savoir'. Dat was een van zijn klassieke uitdrukkingen. We moeten dus een beetje onze geschiedenis kennen.

Op een bepaald moment lezen we in de pers dat de provincie 500 miljoen gaat inbrengen in het Forum, een naam die ik van mijn leven nog niet had gehoord, maar waar men blijkbaar in een aantal salonfähige kringen binnen deze grote stad al een tijdje over aan het praten was. En blijkbaar ging men ervan uit dat de provincie 500 miljoen ging inbrengen. Natuurlijk nam ik de telefoon om te weten wat dit betekende. Op wiens budget zou die 500 miljoen komen? Toch niet cultuur? Dat budget heb ik niet, dit kon toch niet? En het spel begint met de, en ook dat mag gezegd worden, Gentse politieke actoren en de Vlaamse politieke actoren van dat moment die dezelfde zijn als die van vandaag. Ze waren er 100 % voor gewonnen, want dat zou een schitterende oplossing zijn. Ik herinner mij de begindiscussies in deze raad. Ik herinner mij natuurlijk de dan qua enthousiasme iets getemperde discussies in de commissievergaderingen. Wanneer men sprak over de exploitatie en wij de vraag stelden of de provincie daarin betrokken zou worden, zei de geestelijke vader van het ding: 'Neen, nooit'. Hetgeen we natuurlijk nooit hebben geloofd.

Goed, waar staat het dossier vandaag? Het juryverslag rond de architectuurwedstrijd is gisteren, zegge en schrijve, bij ons binnengekomen, zoals het ook gisteren zal binnengekomen zijn bij de minister van Cultuur, bij de minister-president en de vice-minister-president. Het is binnen en er wordt voorgesteld om het bureau Neutelings Riedijk het project toe te kennen.

Ik lees in De Standaard van een paar dagen geleden: 'Gent moet plannen cultuurcentrum opbergen'. Het gaat hier wel over het virtuele cultuurcentrum waarvan minister van Cultuur Bert Anciaux gezegd heeft geen geld beschikbaar te hebben voor een project dat allicht qua kostprijs peanuts is in vergelijking met het Forum.

Wat gaat er nu technisch gebeuren? Nu zal het overleg op Vlaams niveau binnen de regering van start gaan. Het worden dus cruciale weken voor wat er met het project zal gebeuren. Het Vlaams niveau, dus de regering, zal nu onder mekaar overleggen of zij de centen hebben om het ding te bouwen. En als ze ze niet hebben, binnen welke termijn ze die bij mekaar zouden krijgen. Ik neem aan dat ze ook over de exploitatievoorwaarden en -mogelijkheden zullen discussiëren. Als zij zelf een beslissing hebben genomen, dan zullen ze contact opnemen met de stad Gent en met de provincie. Ik heb daarover gisteren met schepen Sas Van Rouveroi overlegd en ik heb hem gevraagd wat op dit moment het standpunt van de stad Gent is. Antwoord: 'Geen'.

Wij wachten natuurlijk op diegenen bij wie het begininitiatief, althans officieel, heeft gelegen, namelijk Vlaanderen, namelijk minister Anciaux die toen ook eventjes minister van Cultuur is geweest en het nu terug is. Wij wachten daarop en dan zullen we wel zien.

Is dit nu weer een houding van mossel noch vis? Neen, dit is een voorzichtige houding. Collega's, we hebben toch altijd gezegd dat wij niet diegenen zullen zijn die het Forum zullen afschieten. Wij zijn ook niet geplaagd om dat te doen, wij zijn daarvoor te zijdelings betrokken. Ik moet in alle eerlijkheid ook toegeven dat er allicht veel besprekingen gebeuren tussen de officiële instanties. Alleen ben ik daar niet altijd, om het zacht uit te drukken, van op de hoogte. Nu, dat hoeft ook niet.

DEBATTEN

Collega Lootens stelt voor om op deze site iets compleet anders te gaan doen. Als morgen de stad Gent dit voorstel doet dan zal ze in deze raad een medestander vinden. Alleen vind ik het bijzonder moeilijk om van hieruit een eigen standpunt in te nemen en aan de stad Gent voor te stellen om dat eens te doen. Het zou wel eens kunnen dat ze dat niet appreciëren. Moeten wij dan iets vergelijkbaars doen met projecten die in andere steden en gemeenten van onze provincie gebeuren? Moeten wij ook daar vanuit deze raad gaan zeggen op welke manier zij een project, waar wij zijdelings bij betrokken zijn, moeten uitvoeren? Dus ik zeg dat het voorbehoud van de fractieleider van de *sp.a*, ook mijn voorbehoud is. Absoluut. En als morgen de stad Gent het initiatief zou nemen om ons te vragen of wij in hun visie, die de visie zou kunnen zijn die collega Lootens verwoordt, willen meestappen, dan ga je in ieder geval in mij een zeer grote overtuigde medestander vinden. Ik zou echter het initiatief willen laten nemen daar waar het ook moet worden genomen.

Tinnenpot.

Belangrijk? Ja.

Kunstencentrum? Neen. Ze zijn ook niet erkend en ik denk ook niet dat de directeur, Jo Decaluwe, zichzelf een kunstencentrum noemt. Hij doet wel bijzonder nuttig werk.

Subsidiëren wij? Ja, 5000 EUR. Is dat veel? Neen. Is dat weinig? Ook niet. Je mag niet vergeten dat wij uit een vrij recent verleden komen waarbij het onderscheid tussen Tinnenpot en Arca niet altijd zo duidelijk was. We hadden een subsidiëringspolitiek waarbij Arca voor een stuk samen met Tinnenpot werd gesubsidieerd. In ieder geval, de centen die van hieruit naar Arca gingen vóór de fusie met het Publiektheater, konden evenzeer voor een deel in Tinnenpot worden gebruikt, al was het maar omwille van een personele unie. Vandaag is dit natuurlijk niet meer het geval.

U hebt gevraagd om gul te zijn. Is dat gul? Neen, maar we wilden ook niet zo obstinaat zijn om te zeggen dat we het ons niet meer wilden aantrekken.

Goed, indien kan worden aangetoond dat het veel te weinig is, dan zal ik bereid zijn om dit te verdedigen, maar wij denken dat het op dit moment niet te weinig is en de directeur reageert ook niet. Hij vindt ook niet dat hij op dit moment te weinig krijgt. Ik denk dat hij vandaag blij is met datgene wat hij heeft.

Definitie van kunst.

Mijnheer Joris stelt mij heel concreet de vraag: welke definitie van kunst hanteert de provincie bij het toekennen van subsidies en het ondersteunen van initiatieven? Ik ben eventjes gaan lezen, wie ben ik, in Van Dale. Wat zegt Van Dale? 'De kunst (vrouwelijk). Meervoud: de kunsten.

De heer voorzitter

De dames moeten niet te sip kijken, want eigenlijk is dit een feministische passus in wat de gedeputeerde zegt. Kunst, vrouwelijk, dat is een eer.

De heer Van Der Meiren

Ik heb het niet uitgevonden, het staat er zo. Van Dale omschrijft kunst enigszins anders. U hebt gisteren geen definitie gegeven, u hebt gisteren een omschrijving gegeven. Van Dale zegt: 'het creatief en origineel tot uiting of voorstelling brengen van gedachten of gevoelens op vaak ontroerende of schokkende wijze'. Dat is wat Van Dale zegt en hij heeft het dan verder over 'het verrichten van iets dat in het algemeen moeilijk wordt gevonden'. Dat is een andere betekenis van kunst. Van Dale heeft het vooral ook over, en dat heeft me wel aangesproken, de 'vrije' kunst. Kunst zonder vrijheid is niet mogelijk. Kunst zonder vrijheid produceert zich niet.

Eigenlijk moeten wij u met z'n allen op onze blote knieën danken voor uw tussenkomst omdat het nog maar eens duidelijk maakt wat ons te wachten zou staan indien men vanuit een zeer rigide denken zichzelf het recht zou voorbehouden om te bepalen wat kunst is. Ge zijt echt niet de enige hoor die zo redeneert vanuit een rigide denken. We hebben er hier in huis ook een aantal gehad die zich het recht voorbehielden om te bepalen wat kunst is, wat mooi is, wat lelijk is, wat in aanmerking komt voor, wat niet in aanmerking komt voor.

Waarom? Omdat men een zogenaamde scholing heeft gehad die moet toelaten om te zeggen: kijk eens, dat is mooi, dat is goed, dat is kunst, dat is geen kunst. Ik heb zo'n rapporten gelezen, ook van onze organen. Daarom zei ik dat ge echt niet de enige zijt die vaak binnen rigide stramien denkt en bepaalde kunstenaars als non-kunstenaars bestempelt.

In een uitzending op de radio hoorde ik toevallig een interview met een zeer gekend advocaat van wie ik de naam niet ga vermelden. Van een advocaat mag verondersteld worden dat ze toch enige culturele bagage hebben, ook onze voorzitter, die advocaat ook. Ik hoor hem op de radio zeggen dat hij beelden in zijn tuin heeft staan van een kunstenaar die hij rekent tot de beste die wij ooit in ons land hebben gehad. De non-kunstenaar wordt daar verheven tot de beste die we ooit hebben gehad. Ik heb gelachen. Mijn vrouw begreep niet onmiddellijk waarom, ze dacht eerst dat ik met haar aan het lachen was. Ik was aan het grinniken omdat dit alleen maar aantoont dat kunst in de definitie zoals wij ze hebben gevonden in Van Dale een, gelukkig, niet-grijpbaar iets is.

Ik discussieer heel vaak met iemand uit mijn dichte familie over theater en ik kan u verzekeren dat wij grondig, maar dan echt grondig, van mening verschillen. Vaak hebben wij hetzelfde stuk gezien, maar hebben we soms het gevoel dat we allebei een ander stuk hebben gezien. Bon, dat moet kunnen. Wie heeft gelijk? Ik natuurlijk, ah ja. Ge ziet dat van hier. Ik heb uiteraard gelijk.

Een van de denkfouten, denk ik, is dat men geen onderscheid maakt tussen het product van welke aard dan ook dat wordt gemaakt, het kunstproduct, en de perceptie ervan, de appreciatie, de manier waarop het iemand aanspreekt. Ik persoonlijk heb een aantal meningen en er zijn een aantal dingen ook van datgene wat je gisteren hebt getoond waar ik niet naar gekeken heb omdat ik het ken. Ik zou evengoed tientallen voorbeelden ernaast kunnen plaatsen die jij allicht wel zou geapprecieerd hebben. Maar goed, heel veel van die dingen apprecieer ik ook niet omdat het niet mijn smaak is, omdat het niet mijn cup of tea is. Heb ik daarom het recht om te zeggen dat het geen kunst is? Neen, ik heb dat recht niet. Ik heb wel het recht om te zeggen dat ik het niet graag zie, dat het me niks zegt of dat het me niet aanspreekt. En iets dat niet vanuit mijnen buik komt als het over kunst gaat, dat zegt mij niks. Als ik een half essay moet lezen om een werk te begrijpen dan wil ik wel eens een essay lezen, maar dan mag men mij niet zeggen dat het mij moet raken, want dat doet het niet. Maar goed, het zal allicht wel andere mensen raken.

En we zijn een overheid. Dat wil zeggen dat wij een zo breed mogelijk spectrum moeten kunnen aanbieden van wat vandaag binnen de kunstmarkt, binnen het creatief bezig zijn met de materie, aanwezig is. Dus ik volg u in een aantal van uw appreciaties. Ik volg u helemaal niet in uw conclusie. Ik kom tot de omgekeerde conclusie, namelijk dat we ons nog moeten verbreden, dat we ons spectrum niet moeten verengen. We moeten niet alleen maar brengen waarvan wij denken of overtuigd zijn dat het kunst is. Neen, want dit zou van een pretentie getuigen waaraan zich ook een aantal van onze andere mensen, zelfs via de pers, schuldig durven maken. Men mag niet pretentius zijn in die dingen, men moet nederig zijn en men moet ook appreciëren of aanvaarden dat andere mensen andere dingen appreciëren, ook dingen die je zelf niet apprecieert. Er zijn zelfs mensen die Eddy Wally appreciëren. Ik heb daar niks tegen. Ik heb altijd aan mijn studenten gezegd dat Eddy Wally een van de belangrijkste kunstmakers is die wij hebben. Hij bereikt mensen, hij spreekt mensen aan, hij richt zich tot hunnen buik. Ik ben een grote fan van Johnny Jordaan. Als ik een pint op heb, zing ik hem.

Gelach

Het is zo. Tot wanhoop van mijn vrouw. Ze voelt dat aankomen en ze probeert mij te waarschuwen, maar ze is meestal te laat.

Concluderend, ik ga niet zeggen wat kunst is, ik ben wel een grote voorstander van de vrije kunsten en de vrijheid binnen kunst. Als we ook deze vrijheid aan banden leggen dan gaan wij naar een maatschappij waarin ik echt niet graag zou leven. Als er in het bos nog maar één soort vogel mag zingen, een vogel die dan alleen nog aan zijn eigen belang mag denken, dan zou ik liefst niet in zo'n bos rondlopen.

Tot daar, Voorzitter.

De heer voorzitter

Dank u voor uw zeer merkwaardige tussenkomst. U antwoordt zoals steeds, Mijnheer de Gedeputeerde. Vraagt nog iemand het woord?

DEBATTEN

De heer De Loor

Voorzitter, Collega's,

Ik vind dat u nogal vlug, om in termen van Johnny Jordaan te spreken, gewalst bent over het standbeeld van Jan De Lichte. Ik kan u in elk geval geruststellen: ik ben niet van plan om er jaarlijks op terug te komen of u ermee te vervelen. Trouwens, het zou ook niet kunnen, want een paar weken geleden hebt u gezegd dat we dat hooguit nog één keer kunnen doen bij een begroting, na deze. Dus wees gerust. Toch het volgende: ik ben wel akkoord wanneer u zegt dat we dit tot op vandaag alleen, en om misschien nog andere redenen dan financiële, niet kunnen aankopen of dat de stad Antwerpen het niet kan verkopen. Daarentegen is misschien wel een permanente bruikleen mogelijk. Ik moet zeggen, men heeft dat ook vanuit Antwerpen zelf als een reële mogelijkheid gesuggereerd, alleen moet er natuurlijk vanuit de provincie zelf, hetzij vanuit de deputatie, hetzij vanuit de administratie - mevrouw De Kegel kijkt naar mij - een officiële vraag komen en die is er tot vandaag nog niet gekomen. Zo werd het mij eergisteren in Antwerpen nog gezegd.

De heer voorzitter

Het is reglementair verboden om contact te hebben met het publiek in de zaal ... Ik zeg het u maar. Overigens, ook het noemen van namen van ambtenaren moet vermeden worden, hoezeer wij ze ook beminnen. Nu was u bezig over Jan De Loor, euh, Jan De Lichte.

De heer De Loor

Mijn excuses, Mijnheer de Voorzitter, ik zal er in de toekomst rekening mee houden. Men zegt mij dat tot op vandaag die vraag nog niet officieel gekomen is. Nu, ik wil die zelf wel officialiseren binnen een jaar of twee, maar op vandaag is dat nog altijd de taak van ...

Rumoer

De heer voorzitter

Mijnheer De Loor, wees ook niet te optimistisch over uw toekomst, ge weet nooit.

Gelach

De heer De Loor

Mijnheer de Voorzitter, als men niet meer kan dromen over de toekomst, komen we in situaties zoals vandaag in Palestina denk ik.

De heer voorzitter

De vergelijking lijkt mij wat scherp. Zou u willen afronden?

De heer De Loor

In de zitting van april heeft de gedeputeerde onder andere voorgesteld om dit eens in een commissie te bekijken en om eens te polsen of er wel interesse bestaat in Aalst of Zottegem om mee aan de kar te trekken. Ofwel nemen we het voorstel ernstig en doen we er iets mee ofwel laten we het voor wat het is en laten we het in het Middelheim staan.

Ik vraag gewoon om een initiatief te nemen of te zeggen hoe de vork aan de steel zit. Dat is alles.

De heer voorzitter

Ik zou het goedvinden mocht u dat in de commissie nog eens aanklaarten en eens grondig debatteren, want daar zou ik ook wel willen zeggen wat ik denk. Ik zou bijna zeggen: als betrokken stadsgenoot. Doet u dat, Mijnheer De Loor. Zet dat in de commissie eens aan de orde.

De heer Joris

Als van het budget van onderwijs bomen worden aangeplant of met geld van het budget sport een orkest wordt gesubsidieerd, zal niemand zeggen dat dat een ruime of een vrije interpretatie is. Dan zal men zeggen dat we geld besteden dat ons niet toekomt aan een oneigenlijk doel.

Op de vraag welke definitie van kunst u hanteert, heb ik eigenlijk geen antwoord gekregen. Ik heb uit uw antwoord min of meer twee dingen gedistilleerd. Ofwel kunt ge zeggen: alles is kunst, of hetgeen nog het dichtst bij uw uitleg komt: wat is kunst? Kunst is hetgeen de kunstmarkt zegt dat kunst is. Een goeie auto dat is wat de autoproducenten zeggen dat goeie auto's zijn. We zouden bijna zeggen dat een mooi gewaad voor de keizer is wat die twee charlatans zeggen dat een mooi gewaad is.

Ken ik het verschil niet tussen my cup of tea, tussen mijn persoonlijke smaak en mijn voorkeuren die wij allemaal hebben, en kunst? Ik denk het wel. Ik heb niet de pretentie om hier de hoogste standaard voor 'wat is mooi' of 'wat is kunst' te gaan vastleggen. Ik vind Stravinsky niet mooi, Picasso spreekt mij niet aan, maar ik ga niet afstrijden dat dat kunst is van een niveau dat geen van ons ooit zal bereiken. Dat is iets anders. Het moet mij niet aanspreken, maar het moet wel aan een aantal objectieve criteria voldoen voor ge kunt zeggen dat het kunst is. De dingen die u hebt opgenoemd, daar was ik volledig mee akkoord: creatief, origineel, gedachten, gevoelens, ontroeringen, een zekere moeilijkheidsgraad, maar ik zie dat niet in een blad met alleen 4 plustekens erop.

En dan de aanval die ik helemaal niet kon appreciëren, de onderhuidse suggestie van: 'ge gaat hier een totalitaire staat maken met maar één enkele vorm van kunst, maar één vogel die mag zingen.' Dat blijkt op geen enkele manier uit de uitleg die ik gegeven heb. Al die idioten waar ik zogenaamde kunstwerken van heb mogen zien, heb laten zien, die zou ik allemaal de vrije hand geven, ik zou niemand zijn kunstwerken verbranden of kapotmaken, ik zou niemand straffen of ook maar een haarbreed in de weg leggen. Al die mensen mogen hun ding doen en als er onverwachts toch iets groots uit voortkomt, prima. Dat is de vraag niet. Het ging hier niet over censuur, of verbrandingen of dat soort maatregelen. Het ging erover of we al die rommel moeten subsidiëren. Als er een Amerikaans miljonair dom genoeg is om zoiets te kopen of daar geld voor te geven dan is dat zijn probleem en zijn geld. Maar het is niet uw probleem en uw geld, het is het geld van heel de gemeenschap waarvan het grootste deel van de mensen vindt dat een bepaalde categorie van die zogenaamde kunstwerken helemaal geen kunst zijn. Als u uw eigen geld wil uitgeven aan een blad met 4 kruisjes mag u dat doen, dat is uw vrijheid. Als u het geld van de gewone burger uitgeeft aan een kunstbeleid moet u ook met de bescheiden en niet-academische mening van die gewone burger rekening houden.

Dank u.

De heer De Cuyper

Eerst zou ik de gedeputeerde willen danken voor zijn antwoord en ook voor de suggestie die hij doet. Hij laat in elk geval de deur open om, indien het kan aangetoond worden dat de directeur van het theater te weinig heeft, daar nog iets aan te doen. Nu, ik kan daar wel iets op zeggen. Het verwondert mij dat die man het niet vraagt, zeker als ik de infrastructuurwerken bekijk die nog te doen zijn in het Tinnenpottheater. Ik had het er hier gisteren over met een collega. Als men in de zomer in het theater een stuk bijwoont, dan riskeert men in zwijm te vallen omdat er te weinig zuurstof is in de zaal, omdat het te warm is, enz. De toiletten moeten ook nodig onder handen genomen worden. Dat doet uiteraard niets af aan de kunst die getoond wordt.

Ik ga besluiten. Indien het kan aangetoond worden dat hij te weinig heeft, dat laat de gedeputeerde de deur open voor nog een gesprek dienaangaande.

Laatste puntje nog. Het verwondert mij dat hij niks vraagt, want ik krijg circulaires van hem waarin hij geldelijke steun vraagt aan de bezoekers. Ik veronderstel dat dat niet is om pinten te drinken in zijn besloten kring. Dat toont toch aan dat er een zekere nood is.

Ik heb gisteren op de kwaliteiten van Tinnenpot gewezen. Ik ga daar niet op terugkomen.

DEBATTEN

De heer Gillis

Voorzitter, Collega's,

Ik heb een vraag gesteld over de beleidsintentie om de Lokerse Feesten nominatum in te schrijven. Waarom? Omdat we toch moeten uitgaan van een aantal criteria, een aantal afwegingen die we hanteren voor onszelf als bestuur, want ik kan mij voorstellen dat hier binnenkort 10, 15 aanvragen van stadsfestivals en andere festivalletjes zullen zijn.

Een andere zaak is die wandschildering, die fresco, in het Caermersklooster. De gedeputeerde heeft gelijk dat we niet over één nacht ijs moeten gaan bij het opmaken en indienen van een dossier bij het Koninklijk Instituut voor Kunstpatrimonium, maar er zijn ondertussen toch al een paar winters, minstens 8, overgegaan. Dus die vijver met ijs is al een paar keer dichtgevroren en opnieuw ontdooid. Ik denk dat we toch echt ne keer iets op de sporen moeten zetten daarvan.

Het huis Anton Van Wilderode. Ik denk dat we toch ook voor onszelf eens een soort deadline moeten bepalen van hoelang we in de huidige omstandigheden, met de huidige manier van niet-gebruik nog het huis Anton Van Wilderode aanhouden en wanneer daar eventueel verandering in zal komen?

De heer Lootens

Tinnenpot.

Gisteren waren we het erover eens dat het theater artistiek op een hoog niveau staat. Ze vragen er geen subsidie voor, ze willen alleen voortdoen. Ze hebben geen subsidie nodig, maar ik denk dat mijnheer De Cuyper een eenmalige infrastructurele subsidie vraagt voor bijvoorbeeld de urinoirs of de verluchting van de zaal, ...

Per toeval heb ik vanmorgen de directeur van de Tinnenpot ontmoet en hij was op de hoogte van de vraag van mijnheer de Cuyper. Er zal reeds een brief onderweg zijn, Mijnheer de Gedeputeerde. Het gaat daar zeer snel, hoor. Ze zijn in de 21ste eeuw gekomen en ze e-mailen elkaar.

Het Forum.

De gedeputeerde heeft goed geantwoord, maar het standpunt van de deputatie blijft voor mij het standpunt van de deputatie van een aantal jaren geleden.

De heer voorzitter

Eigenlijk heeft hij gezegd dat hij met u akkoord was wat betreft die wat alternatieve oplossing.

De heer Lootens

Dat heeft hij niet gezegd.

De heer voorzitter

De bewoning. Hij persoonlijk.

De heer Lootens

Voorzitter, ik wil zeggen dat wij niet aan de zijlijn staan. Gedeputeerden, als de som nog altijd 2 miljard zou zijn, dan geven wij daar een vierde van en evenveel als de stad Gent. De stad Gent is de hoofdrolspeler, samen met Vlaanderen. Vlaanderen doet voor iedereen wat van Limburg tot de Panne. Wij van in Zelzate tot in Ronse. De stad Gent echter, dat is ter plekke, en wij doen evenveel als de stad Gent, dus ik vind niet dat de provincie in deze aan de zijlijn staat. Ik denk wel dat de reserve hier ietske groter is, maar wij staan niet aan de zijlijn. Ik vind dat wij een belangrijke rol spelen en dat wij mogen zeggen: te veel is te veel en trop is trop.

Volgens u is het al 7 jaar, ik dacht dat het 5 jaar was. Ik dacht dat het 1999 was toen de pers hier toestroomde uit Japan, Duitsland en de fine fleur, de politiek van Gent mekaar verdrumde in het stadhuis om toch ook maar op die Japanse televisie te kunnen verschijnen. Dat is al 5 jaar geleden en we zijn nog nergens, Mijnheer de Gedeputeerde, we hebben al miljoenen gegeven aan ...

De heer voorzitter

Ondertussen zijn er al een aantal gepensioneerd ook.

De heer Lootens

Wij gaan het niet meer meemaken. Zelfs al de mensen van toen zijn bijna gepensioneerd. De vergelijking die ik gisteren maakte, wil ik toch ne keer rechtzetten. Hoet en Dubrulle zijn mensen die daar 20, 30 jaar aan getimmerd hebben en er nog zijn of toch gebleven zijn, zo lang mogelijk. De man die het gelanceerd heeft, is natuurlijk een icoon. Ik zou hem nooit een verlichte despoot durven noemen - dat is ook ne keer in de gazet gekomen - maar hij is al lang weg. Hij zal het niet meer doen, hoor. Zelfs het gevaar van het mausoleum, als we het zouden bouwen, wie gaat daar de directie van maken?

De heer voorzitter

En wie gaat erin liggen?

De heer Lootens

Wie gaat de werking betalen? Wij hebben neen gezegd. Tot ze aan de deur komen kloppen. Voorzitter, onze partij heeft gevraagd - gij zijt lid van die partij en ge waart zeer aandringend aangaande die vraag in de fractie, ge hebt zelfs een en ander op papier gezet ...

De heer voorzitter

Ik ben dat vergeten.

De heer Lootens

Wij vragen duidelijk: wat gaat de provincie doen? En dan zegt de provincie: hetzelfde als in 2002. Wachten. En betalen. We betalen altijd ietske meer, niet zodanig veel, maar we betalen. Ik verwijt het de deputatie niet. Moest ik in uw plaats zitten ..., wat ik nog niet doe, ik heb gehoord dat er al kandidaten zijn ...

Ik heb het gisterenmorgen gezegd: velen zijn zeer kritisch, maar houden dat stil natuurlijk. Ze zeggen het tot in de cafés en de coulissen, maar liefst niet in de raad, dat is niet gezond. In de Vlaamse raad zou men daarover moeten spreken, in de gemeenteraad zou het een thema moeten zijn dat jaarlijks weerkeert. Alleen wij spreken daar echter over en wij zijn, volgens u, aan de zijlijn. Ik vind dat we een hoofdrol spelen. Daarom mijn vraag. Het was niet het standpunt 'we gaan iets doen', maar we gaan toch tenminste de reservering meenemen.

Over die andere mogelijkheid, een gemixte bewoning op Waalse Krook, heb ik niets gehoord en we laten het dan aan de stad Gent over. Maar evengoed als wij betrokken zijn bij de Krook als project voor het Forum, zouden we kunnen betrokken zijn voor het lanceren en steunen van een gemixte bewoning op diezelfde plaats in de stad Gent. Maar tweemaal is de stad Gent natuurlijk de grote ontvanger van ofwel het Forum ofwel van de bewoningsprojecten. Dat heb ik willen zeggen, Voorzitter.

Ik zal dat met de gedeputeerde wel eens persoonlijk, en in het bijzijn van anderen, bespreken, maar het is wachten op Godot. Dat is hier echt. Het boek was nog minder erg als het wachten op een forum.

DEBATTEN

De heer gedeputeerde Van Der Meiren

Voorzitter, ik ga proberen heel kort te repliceren en sta me toe dat ik begin met collega Lootens. Dat zit nog het meest vers in het geheugen.

De heer voorzitter

Ik vind dat hij dat verdient.

De heer gedeputeerde Van Der Meiren

Hij verdient dat zeker.

Ge hebt gelijk, wij staan niet aan de zijlijn, maar als we het mogen uitdrukken in vroegere theatertermen, dan kunnen we zeggen dat wij een tweedeplanacteur zijn. Er is één eersteplanacteur en dat is de minister van Cultuur. Er zijn twee tweedeplanacteurs die er vlakbij staan, namelijk Gent en de provincie. Dat heb ik eigenlijk bedoeld. Mijn uitdrukking 'zijlijn' zal allicht niet terecht geweest zijn. Hoeveel zal het kosten? Ik weet het niet. Ik hoor ook allerlei bedragen. Ik hoor 3 miljard BEF op dit ogenblik. Ik herinner mij ook de Minard-discussie. Ik herinner mij ook - mag ik even de omfloersing weglaten? - dat ik er op dat ogenblik van overtuigd was dat het Forum er nooit zou komen in die vorm. Ik hoorde wat men op het podium vertelde en ik hoorde diezelfde mensen een halfuur later in de coulissen - in het parlement noemen ze dat de wandelgangen - praten en dat was van een zó tegengestelde orde dat ik heb gedacht: dat komt er nooit. Laat echter diegenen die het aan de agenda hebben geplaatst, ook diegenen zijn die het van de agenda afvoeren. Want dat is een val waarin ik niet graag trap: het zou natuurlijk te makkelijk kunnen worden wanneer wij nu zouden zeggen dat we afstappen van ons oorspronkelijke engagement van 500 miljoen. Dit zou door (in te vullen) ... wel eens kunnen aangegrepen worden om te zeggen dat het niet meer kan doorgaan omdat een van de partners weigert nog mee te doen. Ik zeg daarop: mij niet gezien. En iedereen, denk ik, redeneert op dit ogenblik zo. Mijn overtuiging is nog altijd dezelfde als die van een paar jaar geleden toen ik in de Minard in dat panelgesprek zat. Nog eens voor alle duidelijkheid: als Vlaanderen morgen in de regering beslist dat ze geen geld heeft, dan denk ik dat we de boeken mogen toe doen. En het zal zo zijn en ik hoor weer wat er zal komen. Het zal zijn zoals met alle andere maatregelen: men zal ze verschuiven tot binnen een paar jaar, als 't effe kan tot vlak voor de verkiezingen, en dan zal men beslissen. Als dit het besluit zou zijn van de Vlaamse regering dan denk ik dat ik hier 's anderendaags zal staan, of de eerstvolgende raad, met de vraag om onze subsidie voor het secretariaat van het Forum op te doeken. We laten dat geen twee, drie of vier jaar slapen. Tuurlijk niet.

Tweede: De stad Gent. Het ligt in Gent. Het zal op zich een schitterend project zijn. Uw alternatief spreekt mij minstens evenzeer aan. Als morgen echter de stad Gent initiatief neemt om te zeggen dat ze afstappen van het oorspronkelijke idee of ze willen een alternatief idee ter discussie brengen, dan gaan ze in mij een medestander vinden om in die discussie mee te gaan. Ik zal achter niet de initiatiefnemer zijn omdat ik vrees dat wij dan de zwartepiet zouden kunnen worden doorgespeeld. En dat zou ik niet graag hebben.

Tinnenpot en zijn infrastructuur.

Ik denk dat we mekaar perfect begrijpen en ik wil in besloten kring ook wel eens zeggen wat wij infrastructuur al gedaan hebben.

De Lokerse Feesten.

Waarom ze eruit gelicht zijn. Omdat wij een apart budget hebben voor een stadsfestival, maar dat budget is te klein en binnen dat geheel zijn de Lokerse Feesten dermate belangrijk dat ze met een té groot deel van dat budget zouden gaan lopen waardoor er voor de andere 'stadsfestivalletjes' zoals u ze noemt, bijna geen geld meer zou overblijven. Vandaar dat wij gedacht hebben het op die manier te doen met de Lokerse Feesten, het grootste stadsfestival na de Gentse Feesten. Wat de Gentse Feesten van ons krijgen, is niet vergelijkbaar met wat de Lokerse Feesten krijgen. De Lokerse Feesten zijn peanuts in vergelijking met wat de Gentse Feesten van ons via diverse wegen krijgen. Dat is dus de reden waarom wij dat op die manier doen.

Huis Anton Van Wilderode.

Uw bekommernis wordt meegenomen en ik beloof u op mijn eerstecommuniezieltje dat wij dit jaar effectief van het Anton Van Wilderodehuis werk zullen maken, want het wordt meer dan tijd.

Collega Joris, ik denk dat wij nog uren met mekaar van mening zullen verschillen, alleen spreekt u zichzelf naar mijn gevoel tegen wanneer u zegt dat ik u geen definitie van kunst zou hebben gegeven. Ik heb u gezegd wat in Van Dale staat: creatief en origineel bezig zijn en het mag ook choqueren. U hebt gezegd dat wij aan verspilling doen.

De heer gedeputeerde neemt een blad en schrijft iets op.

Wat vindt ge van mijn geschrift? Mooi hé. U hebt gezegd dat daar geen cent naartoe mag gaan. Waar mag dan wel een cent naartoe gaan? Ge zegt: 'ik ga geen keuze maken', maar ge doet niet anders. Ge zegt: 'daar verspil je geld aan'. Op grond waarvan zeg jij dat dit verspilling is? Met andere woorden: gij matigt u toe te beslissen over wat kunst is en wat niet. In een recent verleden heb ik hier in huis ervaringen terzake gehad. Ge zijt heus niet de enige met zo een gecrispeerd denken, maar gij eigent u wel het recht toe om te zeggen wat kunst is en wat niet, wat mooi is en wat niet, wat aanspreekt en wat niet. Ik vrees dus dat wij voor de rest van ons leven, en niet alleen wat dat betreft, van mening zullen blijven verschillen.

Jan De Lichte.

Ge hebt gelijk. Ik heb er tot nu toe veel te weinig, om niet te zeggen, niks voor gedaan. Wij gaan effectief contact nemen met Aalst en Zottegem en kijken of we eruit raken. We gaan kijken in welke mate bijvoorbeeld Zottegem en/of Aalst een bruikleen zouden kunnen vragen waarbij wij kunnen ondersteunen.

EREDIENSTEN EN VRIJZINNIGENCENTRA

P. 380: LAÏCITEIT: WETTELIJK OF DECRETAAL OPGELEGD: TOELAGE AAN DE PROVINCIALE INSTELLING VOOR NIET-CONFESSIONELE DIENSTVERLENING TE GENT: VRAGEN EN BEDENKINGEN BIJ DE TOELAGE

De heer Veys

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

In de voorliggende begroting is er een budget ingeschreven van 689 626 EUR. Dit bedrag is natuurlijk niet nieuw, want enkele maanden geleden hebben wij met deze raad een positief advies gegeven aan de begroting van het Centrum voor Laïciteit.

De situatie is zeer recent dat de provincie de begroting moet bijpassen van een dergelijk centrum, maar de historiek van de instellingen voor morele dienstverlening – want daar gaat het tenslotte om – gaat reeds tientallen jaren terug.

In feite werden zij in de jaren '80 grondwettelijk erkend als een niet-confessionele, zeg maar vrijzinnige levensbeschouwelijke gemeenschap en werden aldus op gelijke voet behandeld zoals de rooms-katholieke, orthodoxe, protestantse, anglicaanse, joodse en islamitische erediensten. Het werd evenwel wachten op een wet tot 2002 waardoor die CMD's – Centra voor Morele Dienstverlening – ondersteund werden.

Wat de provincie zelf betreft is de procedure vrij duidelijk.

Wij kregen voor eind mei de begroting en na advies van de provincieraad, dat wij ook gegeven hebben, werd het doorgestuurd naar de Centrale Vrijzinnige Raad die als het ware een beslissing neemt inzake de begroting alvorens ze wordt doorgestuurd naar de minister.

Het is uiteindelijk de federale minister van Justitie die goedkeuring hecht aan een dergelijke begroting. Eenmaal de goedkeuring er is – en in principe moet die er vóór 15 december komen, dus misschien is deze er al – heeft het Centrum voor Niet-confessionele Morele Dienstverlening recht op wat wij hebben ingeschreven.

Tot zover de procedure.

DEBATTEN

Wat de cijfers betreft.

In 2004 was er toch ook al een ernstig bedrag ingeschreven, zijnde 639 000 EUR. Ik heb toen bij de bespreking van het advies opgemerkt dat er in het dossier dat wij ter inzage kregen - het dossier dat ook ingestuurd werd ter advisering - de informatie voor de provincie behoorlijk mager was. Er werd trouwens opgemerkt dat de aanvragende autoriteit, in deze de Instelling voor Morele Dienstverlening, zelfs niet beschikte over een boekhouder. Over nonchalance gesproken.

In ieder geval is dit dossier met positief advies naar Brussel gegaan en ik vermoed dat zij ook hun centen hebben gekregen.

Maar – en wellicht gaat het hier om een inhaaloperatie of zijn er zware infrastructuurwerken gepland – wij zien opnieuw een dergelijk groot budget.

Meer zelfs, Collega's. Wij zien een stijging van ongeveer 50 000 EUR.

Bij dit advies was er deze keer wel een omstandige nota van de provincie, aangezien in die begroting nul euro aan ontvangsten werden ingeschreven. Er werden natuurlijk wel ontvangsten ingeschreven, zijnde voor 100 % de toelage van de provincie Oost-Vlaanderen en eventueel nog de interesten op dit bedrag.

Een vergelijkbare situatie is er in Antwerpen. In 2004 ontvingen zij 471 000 EUR en schreven ook in hun begroting nul euro in aan de ontvangstenzijde. In 2005 opnieuw nul euro aan de ontvangstenzijde. Maar blijkbaar heeft men in Antwerpen deze keer zijn huiswerk beter gemaakt - of men heeft misschien gekeken naar de begroting van Oost-Vlaanderen - want ook zij zullen 630 000 EUR krijgen.

Tot daar de cijfers.

Wat is nu de kritiek?

En blijkbaar sta ik niet alleen, want ook het provinciebestuur heeft toch zijn bemerkingen bij een dergelijke handelswijze.

De provincie stelt zich enerzijds de vraag of bij een dergelijke dotatie er geen plafond moet zijn. Voor hetzelfde geld schrijft men zonder problemen een bedrag van 800 000 EUR in.

Is dat mogelijk?

Er is geen enkele verantwoording. Enkel het document, de begroting krijgen wij. En die is dan nog zeer karig opgesteld.

De wet is natuurlijk de wet en wij zijn gehouden aan die wet, maar ook de Vereniging van Vlaamse Provincies, die verschillende collega's toch een warm hart toedragen, merkt op dat die begrotingen zonder inkomsten worden opgemaakt, dat die instellingen als het ware enkel drijven op subsidies, dat men in feite geen zicht heeft op de kosten, de jaarplanning en dat het als het ware een blanco cheque is die men daaraan geeft.

Ik herhaal het nogmaals: het is natuurlijk zo dat de provincie dit moet doen. Stel dat ze dit niet doet, dan zal de voogdijminister het bedrag sowieso inschrijven. Stel dat wij hier vandaag, of bij de amendering van de begroting, zouden beslissen om dit krediet te schrappen, dan zal de voogdijminister ingrijpen.

Ik ben mij daar volledig van bewust.

Toch wil ik nog even verwijzen naar de mogelijkheid die wij hebben als provincie.

Wij geven een advies. Wanneer de provincie een advies geeft en wanneer dit zomaar een positief advies is - weliswaar is die begroting goedgekeurd of wij hebben een positief advies gegeven - lijkt het mij logisch dat wanneer er inhoudelijke opmerkingen zijn er een repliek komt of van de Centrale Raad of van de minister van Justitie die toch oor heeft – hopelijk – voor onze kritieken.

Ik had dan ook graag vernomen of daarop reactie is gekomen van de Centrale Raad of van de minister? Anderzijds had ik ook graag geweten waarop men zich in feite baseert om daarvoor te pleiten en te zeggen dat ook de andere godsdiensten ondersteund zijn.

Ik meen mij te herinneren dat oorspronkelijk de ondersteuning van de eredienst er is gekomen na de Franse revolutie, waar niet enkel schilderijen zoals de Heilige Maria Magdalena in Extase, maar waar de clerus ook verschillende eigendommen, gebouwen, geld afhandig werd gemaakt, en dat ter compensatie werd voorzien dat de overheid zou instaan voor de financiering van de eredienst.

Ik kan mij moeilijk voorstellen dat de vrijzinnigen ooit in een vergelijkbare situatie hebben gezeten dat dergelijk handelen nu zou rechtvaardigen.

Maar, ik herhaal het, de wet verplicht ons dit na te leven.

Mijnheer de Voorzitter, Collega's, ik besluit.

Ik meen dat wij als provincieraad toch een krachtig signaal moeten geven - ofwel legt men zich neer bij de situatie en blijft men jaar na jaar een blanco cheque geven - aan de hogere overheid dat deze manier van werken totaal onvolkomen is.

Dank u.

De heer gedeputeerde Van Der Meiren

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Dit is een verkeerde interpellatie op een verkeerd moment op de verkeerde plaats.

Wij zijn in uitvoering van de wetgeving. Dura lex set lex. Er wordt niet gevraagd of wij gelukkig zijn of niet gelukkig zijn. Wij passen de wet toe en wij geven advies.

Wij moeten overigens hier over dat advies vandaag niet meer discussiëren. We hebben dit advies in deze raad gegeven. Nu schrijven wij het bedrag in zoals dat wettelijk is voorzien.

Wij adviseren en het is de minister van Justitie die uiteindelijk beslist.

Onze administratie zal dit jaar voor de eerste keer in staat zijn om een controle uit te oefenen zoals men dit doet in begrotingen en rekeningen van kerkfabrieken. Vóór 10 april moet de verantwoordingsnota binnen zijn van de besteding van de middelen.

Waarom nu voor het eerst?

Omdat het voor het eerst mogelijk is, natuurlijk. We zijn nog maar twee jaar bezig. Op dat moment zal kunnen vastgesteld worden of de insinuaties die u maakt terecht zijn of niet.

Op dit ogenblik weet ik het niet. Ik ga ervan uit van niet. Wij schrijven in onze begroting in wat we moeten inschrijven.

Uw verwijzing naar de Franse revolutie is uiteraard een terechte verwijzing. Dat is de ontstaans-geschiedenis. Maar geschiedenis evolueert en samenlevingen evolueren. En wat zich vandaag binnen de levensbeschouwelijke sfeer situeert, is allang niet meer alleen wat zich binnen een religieuze context afspeelt, maar evenzeer binnen een context van mensen die er een andere filosofische overtuiging op nahouden.

En iedereen kent mijn persoonlijke overtuiging, maar nog eens, Mijnheer Joris, eigenlijk in het verlengde van wat ik daarnet gezegd heb: dit is niet belangrijk.

Belangrijk is de houding die men als openbaar bestuur heeft ten overstaan van die diensten, deze instellingen die met elkaar vergelijkbaar zijn in datgene waarmee ze bezig zijn, met name de begeleiding, de ondersteuning, de hulp voor mensen die bij deze diensten, deze verenigingen – het weze een kerk of het weze instellingen zoals deze – te rade moeten kunnen gaan, moeten kunnen aankloppen en moeten kunnen geholpen worden.

Het is dus maar goed dat ook overheden dit mee kunnen ondersteunen.

Zijn we gelukkig met de manier waarop die wet tot stand gekomen is?

Natuurlijk zijn we daar niet gelukkig mee.

We zijn daar niet bij betrokken geweest, zoals wij in zoveel dingen niet betrokken worden, en op een bepaald ogenblik werden we geconfronteerd met de uitgaven.

Ik pleit voor nog enig geduld.

We zullen in de loop van volgend jaar, na 10 april, een concreter zicht hebben op de echte besteding van de middelen en de verantwoording. We zullen dan zien of er al dan niet ook nog andere ontvangsten zijn waarop u alludeert en insinueert.

Ik weet dat niet. Niemand van ons weet dat op dit ogenblik. We zullen dat dus wel zien na 10 april, waar dit natuurlijk voorwerp zal uitmaken van gesprekken.

Dank u.

WELZIJN EN GEZONDHEID

P. 96-101: ONTWIKKELINGSHULP, P. 278-287: JEUGDZORG, P. 384-411: SOCIALE EN GEZINSVOORZIENINGEN, P. 412-421: GEZONDHEIDSZORG: ALGEMENE TUSSENKOMST

De heer voorzitter

Mevrouw Annick Willems, voorzitter van de 3de commissie, heeft mij een omstandige brief geschreven. De eerste ondervoorzitter heeft er reeds iets over gezegd. Zij is dwingend weerhouden op het congres 'Lokale en provinciale financiën' in Antwerpen, waar ze zich geëngageerd had om deel uit te maken van het panel. De stemmen, de bezorgdheden van de plaatselijke noden, de plattelandsgemeenten, enz. De hele geschiedenis komt aan bod.

Het is een congres in Antwerpen en zij zit er zeer mee in dat ze vandaag niet kan aanwezig zijn. Ik wou toch haar tolk zijn om haar hier vandaag te verontschuldigen, temeer zij als eerste op de lijst was ingeschreven voor een algemene tussenkomst. Haar tussenkomst vervalt dus.

DEBATTEN

Mevrouw De Gussem

Mijnheer de Voorzitter,
Ik zal de tussenkomst van mevrouw Willems houden.

De heer voorzitter

Dat is tegen de zin van de brief, vind ik. Maar u mag de tussenkomst houden als u aandringt.

Mevrouw De Gussem

Ik dring aan omdat mevrouw Willems mij gevraagd heeft deze tussenkomst te houden in haar plaats.

De heer voorzitter

Dan had u mij daarvan moeten verwittigen.

Mevrouw De Gussem, namens mevrouw Willems

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Het provinciaal welzijnsbeleid, in de ruime zin, is goed.
Natuurlijk brengen de veranderende wetgevingen van hogere overheden, de maatschappelijke evoluties, jaarlijks nieuwe situaties mee die een andere aanpak, een andere inzet van middelen en een wijzigende financiering kunnen vragen. Het is vanuit dit oogpunt dat ik in deze algemene tussenkomst de concrete beleidsdomeinen bekeek.

Het domein jeugd.

Het pilootproject 'integrale jeugdhulpverlening' in de regio Gent-Eeklo is beëindigd in 2004. Op het artikel 76102-640 staat de subsidie voor integrale jeugdhulpverlening op nul. In de voorbije drie jaren bedroeg de provinciale subsidie zo een 30 000 EUR per jaar.

Het project 'integrale jeugdhulpverlening' wil het hulpverleningsaanbod voor jongeren beter afstemmen op hun leefomgeving, vertrekkend vanuit hun vragen en behoeften. Concreet diende dit te resulteren in het realiseren van regionale sectorale en intersectorale afstemming en samenwerking van het jeugdhulpaanbod.

In de toelichting staat: 'Het is nog onduidelijk welke rol de provincie verder zal opnemen.' Toch vraag ik mij af of het beleidsmatig niet nuttig is dat de verworvenheden inzake netwerkvorming en intersectorale samenwerking in deze pilootregio worden gecontinueerd? Of is het gewoon wachten op de concrete implementatie van het decreet over de integrale jeugdhulp van juni 2004?

Welzijn.

Het Regionaal Welzijnsoverleg is een vorm van gebiedsgericht werken op het terrein van 'welzijn en gezondheid'. De subsidie aan het Regionaal Welzijnsoverleg wordt in de zes regio's verhoogd met de toelichting dat het een beleids optie is om een voltijds coördinator aan te stellen per ankerpunt.

Hiervoor worden de budgetten geleidelijk aan opgetrokken.

Ik hoop dat door de ruimere inzet van de coördinator de regionale dynamiek van de RWO's wordt versterkt en de binding tussen provinciaal en regionaal beleid én het lokaal beleid structureel kan worden versterkt.

Het zorgen voor netwerkvorming in projecten is één ding, maar het opvolgen ervan en de continuïteit is zeker even noodzakelijk. Het is niet voldoende een regionaal integraal ouderenbeleidsplan op te maken. Belangrijk is - in dit voorbeeld - als provincie, via de RWO, inhoudelijke ondersteuning aan te reiken aan de lokale besturen bij de opmaak van een lokaal ouderenbeleidsplan.

Een nieuwe opdracht wordt de regionale ondersteuning bij de opmaak van de beleidsplannen in het kader van het lokaal sociaal beleid. De woorden van onze fractievoorzitter - en ik citeer: 'Ondanks de krappere budgettaire situaties merken we dat 'het middenveld' de noodzakelijke aandachtsondersteuning blijft krijgen.' - gelden gelukkig ook inzake het sociale beleid.

De thuiszorg, het financieren van de diensten voor gezinszorg en de provinciale mantelzorgpremie, de ondersteuning van initiatieven inzake kinderopvang en de ondersteuning van de vormingsinitiatieven sluiten aan bij een recente gedachtewisseling op de 3de commissie.

Voor personen met een handicap wordt ondersteunende financiering voorzien. Vooral op het vlak van wonen:

- de subsidies voor projecten voor personen met een handicap zijn met een vijfde verhoogd;
 - de subsidies voor het bouwen, uitbreiden, uitrusten van privé-instellingen voor personen met een handicap zijn verhoogd van 233 000 EUR naar 300 000 EUR;
 - er zijn subsidies voor het bouwen en kopen van woningen voor personen met een handicap.
- Hopelijk is dit een extra duwtje om het welzijn van deze bevolkingsgroep te bevorderen.

Kansarmoede en armoede.

Er wordt, na een aanzet in de vorige jaren, voor het eerst echt ruimte gecreëerd voor een beleid inzake armoedebestrijding met de subsidies voor kansarmoedebestrijding.

Het jaarboek 2004 over armoede en sociale uitsluiting, dat recent verschijnt en waarover binnenkort een colloquium georganiseerd wordt met als titel '10 jaar armen aan het woord, ongehoord', is een instrument dat actueel cijfermateriaal geeft over deze problematiek.

Welke taakstelling ziet u concreet provinciaal op het vlak van kansarmoede en sociale uitsluiting?

Zo kom ik bij het punt 'ouderen'.

De provincie doet reeds geruime tijd inspanningen om een seniorenbeleid op bovenlokaal niveau te voeren.

Diverse seniorenprojecten worden gesubsidieerd, de provinciale adviesraad voor senioren functioneert als een forum voor overleg en beleidsadvies inzake ouderenbeleid. Jaarlijks is er een senioren-Infovergadering waarbij de gemeentebesturen en de lokale seniorenraden worden uitgenodigd. Dit jaar gaat de aandacht vooral naar het efficiënt functioneren van lokale seniorenraden. Maar net zoals vorig jaar herhaal ik de vraag: kan de ondersteuning van het lokaal seniorenbeleid niet verder gaan?

De realisaties moeten verder worden uitgebouwd.

Tevens zijn er nieuwe uitdagingen voor het provinciaal ouderenbeleid.

De volgende jaren dient er bijzondere aandacht besteed te worden aan de toenemende vergrijzing en aan de beleidsparticipatie van ouderen.

Wat betreft grensoverschrijdende ouderenzorg.

In het kader van Euregio-Scheldemond hebben projecten rond ouderen duidelijke resultaten opgeleverd. Kan zoiets worden verdergezet?

Dan kom ik ten slotte bij wonen.

De beleidsnota stelt: 'Het provinciebestuur zet de traditie verder om bijzondere, experimentele of innovatieve projecten van actoren in de sector welzijn-wonen met een projectsubsidie groeikansen te bieden.'

Regionale en lokale woondiensten worden uitgebouwd, maar al te vaak met tijdelijke fondsen en niet met reguliere middelen. Ik stel vast dat er ook weinig samenwerking is tussen gemeenten en OCMW's, tussen de beleidsdomeinen huisvesting en welzijn. Er is geen structurele aanpak.

De ondersteuning van het plaatselijk en regionaal woonbeleid gebeurt voornamelijk projectmatig.

Woonwinkels, woonwyzers met als doel intergemeentelijk een eerstelijnsfunctie voor wooninfo te realiseren worden niet echt structureel ondersteund. Voor het regionaal Wooncentrum Meetjesland wordt een beperkte structurele steun nominatief ingeschreven.

Moet er niet nagedacht worden een actieve structurele ondersteuning te bieden aan regionale woonactoren?

Dit waren enkele aspecten die ik wou aanreiken over het sociaal beleid in de provincie.

Dank u.

DEBATTEN

Mevrouw Van der haeghen

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's, Alvorens gedeputeerde Van Der Meiren te kussen - waar collega Hertog in zijn algemene tussenkomst namens onze fractie, iets te voorbarig naar mijn gevoel, zich in mijn plaats engageerde - wens ik in het kader van deze begrotingsbespreking de aandacht te vestigen op een aantal facetten van het welzijnsbeleid.

U hebt ongetwijfeld de voorbije jaren, Mijnheer de Gedeputeerde, ook al komen wij zeker niet uit dezelfde stal, gemerkt dat ik namens mijn fractie het sociale beleid een zeer warm hart toedraag en dat is nu niet anders. Maar ik wens toch een aantal kanttekeningen te maken bij een aantal beleidskeuzes.

Met alle begrip voor het feit dat de huidige budgettaire situatie ons tot voorzichtigheid noopt, of, zoals u het verwoordde in de voorbereidende commissie, 'kijken en omzien', kan ik mij toch niet van de indruk ontdoen dat er voor het ene project al meer wordt omgekeken dan voor het andere.

Binnen de welzijnszorg, meer bepaald de sociale en gezinsvoorzieningen, stel ik vast dat er voor de dagcentra met een specifieke erkenning voor personen met een niet aangeboren hersenletsel geen eurocent is ingeschreven. Ik lees in de toelichting dat de beweegreden hiertoe moet worden toegeschreven aan een negatief advies door de provinciale adviesraad voor moderne gehandicaptenzorg. Misschien heeft de adviesraad valabele argumenten, maar dan had ik die graag vernomen.

In de rand wil ik verwijzen naar andere adviesraden die er soms nogal vreemde uitgangspunten op nahouden om al dan niet positief te adviseren, maar hier kom ik verder op terug bij het luik woonbeleid.

Collega's, u herinnert zich vast nog wel het debat die we in deze raad hebben gevoerd met betrekking tot de provinciale mantelzorgpremie, met pro en contra, de verwijzing naar de mogelijke complementariteit met de Vlaamse zorgpremie, enz.

Ik vond dit een vruchtbare discussie die er uiteindelijk heeft toe geleid dat we de premie niet hebben afgeschaft, waar sommige collega's op aanstuurden, maar de middelen sterk hebben vermindert. Een mooi compromis waar, denk ik, nagenoeg iedereen zich kon in vinden. Temeer er sterk werd op gehamerd, zeker vanuit onze groep, om de vrijgekomen middelen verder aan te wenden in de sector welzijn en gezondheid om aan nieuwe noden, bijvoorbeeld inzake ondersteuning van initiatieven en kinderopvang, tegemoet te komen, wat ook gebeurde en waar we in deze begroting een krachtig signaal blijven geven, waarvoor alle lof.

Maar ik stel evenwel vast dat de mantelzorgpremie opnieuw een prioritaire beleids optie is. De middelen zijn meer dan 300 % gestegen tegenover vorig begrotingsjaar. Dit is zelfs een lichte stijging tegenover 2003. Dit lijkt mij geen evenwichtige keuze, let wel, zonder pleitbezorger te zijn van de afschaffing ervan.

Een kritische noot, Mijnheer de Gedeputeerde, die geenszins de bedoeling heeft een afbreuk te doen aan de totaliteit van het gevoerde welzijnsbeleid. Met betrekking tot de relatie tussen het lokaal sociaal beleid en ons provinciebestuur, meen ik zelfs te mogen stellen dat wij een voorbeeldfunctie vervullen.

Zo ook wat het jeugdbeleid betreft, waar collega Hertog reeds naar verwees in zijn algemene tussenkomst. Niettegenstaande een lichte daling van de middelen, grote appreciatie voor de inspanningen op dit terrein.

In de Noord-Zuidsamenwerking wordt, zo lees ik in de beleidsnota, verder gewerkt op de basispeilers zoals die door de provincieraad werden vastgelegd. Ik stel in het kader hiervan de uitdrukkelijke vraag om een inspanning te willen leveren om het vrouwenhuis te Istalif in Afghanistan tevens tegemoet te komen.

Ik heb eerlijk gezegd – en nu spreek ik uit eigen naam – geen boodschap aan alle tegenargumenten, zoals onstabiliteit in de regio, de indieners van het dossier hadden een hallucinant bedrag vooropgesteld, enz. Mij gaat het over, hoe klein ook, een bijdrage te leveren aan deze vrouwen, die in de meest vrouwonvriendelijke cultuur leven, om hun dagdagelijkse leven wat aangenamer te maken. Het gaat hier niet over theekransjes, maar over alfabetisering, medische zorgen, voorlichting en naar Afghaanse normen emancipatie.

U bent in geen geval, Mijnheer de Gedeputeerde, een vrouwonvriendelijk man. U wordt zelfs graag gekust, in het bijzonder door vrouwen, zo heb ik menen te verstaan. Welnu, ik hoop dat u van uw kant ook enige affectie voor dit project kan tonen.

Eerlijkheidshalve moet ik in de rand wel vermelden dat de gedeputeerde mij gisteren daarover reeds heeft aangesproken en mij heeft gezegd dat er wel degelijk recent een inspanning is gebeurd daaromtrent via de subsidies voor de gespreide projecten, maar ik wist dit niet tot gisteren.

Tevens werden wij in het kader van ontwikkelingssamenwerking enkele weken terug met de 3de commissie uitgenodigd door het Wereldcentrum, waar wij door de medewerkers een zeer uitgebreide toelichting kregen over hun werking en lovenswaardige doelstellingen.

De medewerkers brachten toen ook onder onze aandacht dat zij geconfronteerd werden met zij het een niet zo drastische, maar voor hen toch ingrijpende personeelsafslanking in het project 'kleur bekennen'. Ik werd reeds min of meer gerustgesteld in de repliek op mijn vraag hierover in de voorbereidende commissie: er volgt mogelijks een oplossing het volgende begrotingsjaar. Maar ik wou het hier nog eens onder onze aandacht brengen en de hoop uitdrukken dat deze goede voornemens ook realiteit worden.

We naderen, Beste Collega's, stilaan het einde van deze legislatuur en ik heb mij in het kader daarvan de bedenking gemaakt of Buzau niet verweesd zal achterblijven mocht het volgende bestuur dit project in Roemenië niet zo genegen zijn. Vergeef mij mijn vooruitziendheid, maar ik was ooit lid van de vooruitziende vrouwen. Het neemt immers het leeuwendeel van de middelen in die wij voorzien in het kader van de gezondheidszorg in het buitenland. Ik vind het, om alle misverstanden te vermijden, een waardevol project, waar onze fractie steeds volmondig heeft achtergestaan.

Ik stel mij echter de vraag of wij, wanneer dit project zijn niveau van zelfredzaamheid zal bereiken - zoals vaag vermeld in de beleidsnota - niet de plicht hebben, zonder paniek te willen zaaien, de betrokken partners hieromtrent te sensibiliseren. Misschien gebeurt dit reeds. Ik heb trouwens geen zicht hoelang het afgesloten protocol ons in de tijd bindt.

Graag hierover uw visie.

Tot slot, Collega's, nog iets over woonbeleid.

Alvast een woord van dank aan de gedeputeerde om middelen te voorzien voor een halftijds beheerder op de voorlopige pleisterplaats te Gentbrugge dat tijdelijke doortrekkersfamilies ontvangt. Het zal ons toelaten de nodige knowhow op te bouwen om in een later stadium gelijkaardige initiatieven tot voorbeeld te zijn.

Ik heb trouwens de indruk dat men vanuit ons bestuur, met betrekking tot het woonwagenebeleid, sterke vorderingen maakt inzake het stimuleren van de lokale besturen om hun intenties hieromtrent kenbaar te maken, rekening houdend met de mogelijkheden en de beperkingen die de betrokken gemeenten kenmerken en uiteraard dat de invalshoeken ruimtelijke ordening en welzijn in harmonie moeten zijn.

Mijnheer de Gedeputeerde, uw visie met betrekking tot woonbeleid vanuit het provinciebestuur, en meer bepaald ten aanzien van de sociale huisvestingsmaatschappijen, is steeds zeer duidelijk geweest.

U bent absoluut geen voorstander van een structurele financiële ondersteuning van sociale huisvestingsmaatschappijen onder meer omdat onze mogelijkheden heel beperkt zijn en bij een dergelijke voorziening het sop de kolen niet waard zijn.

Het is trouwens één van de beweegredenen om de provinciale sanerings- en isolatiepremie af te bouwen. Bovendien ben ik de mening toegedaan dat het geen kerntaak is van een provinciebestuur.

Dit staat uiteraard los van de diverse initiatieven die wij tot op heden hebben genomen om de hele sector in deze te ondersteunen. Maar u zal het mij wellicht niet kwalijk nemen dat ik, gelet op mijn beroepsbezigheden, voorkennis had van een voorstel om renovatieprojecten van woongelegenheden in de sociale huursector gedeeltelijk financieel te ondersteunen en dit op structurele basis.

Het is uiteraard een voorstel dat momenteel ter discussie ligt in de provinciale woonraad. Het is geen voorstel van de deputatie. Dit verdient mijn inziens een grondig debat in de bevoegde commissie omdat het haaks staat op de huidige beleidsvisie en vanzelfsprekend omwille van de financiële gevolgen die dit voorstel voor ons bestuur zou betekenen.

De provinciale woonraad buigt zich momenteel over dit voorstel om op korte termijn een advies te verlenen. We moeten inderdaad niet vooruitlopen op de zaak en rustig hun advies afwachten - met nadruk op advies - want uiteindelijk zijn het de politici die beslissen en mag het niet de bedoeling zijn dat een adviesraad zich in de plaats van verkozenen stelt, waar zij zich af en toe eens aan zondigen.

Besluitend, Collega's, meen ik, niettegenstaande de positief bedoelde kritische noten in mijn tussenkomst, dat de gedeputeerde een bank mag vooruitschuiven, al lijkt mij dit wat onhandig aangezien hij reeds op de eerste rij zat. Maar ik laat hem voor het overige wat in spanning was de kus betreft. Dat zal afhangen van zijn antwoorden.

Dank u.

DEBATTEN

P. 96-101: ONTWIKKELINGSHULP, P. 278-287: JEUGDZORG, P. 384-411: SOCIALE EN GEZINSVOORZIENINGEN,
P. 412-421: GEZONDHEIDSZORG: ALGEMENE TUSSENKOMST INZAKE WELZIJN

De heer Veys

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Het is blijkbaar de dag van gedeputeerde Van Der Meiren. Hij staat sinds deze middag 14 00 uur in het zonnetje. Iedereen staat wel eens graag in het zonnetje, maar de bloemetjes die hem worden toegesmeten doen mij denken aan 'dit is blijkbaar de laatste zitting of de laatste rit van de gedeputeerde'...

De heer voorzitter

Bent u wat jaloers, Mijnheer Veys?

De heer Veys

Als het gaat om de kussen die hij krijgt toebedeeld, zou ik toch voor een aantal willen passen.

In ieder geval denk ik dat daar een blij man zit, temeer als men ook kijkt naar het budget. Daar waar wij in 1995 wat betreft het budget welzijn nog spraken over 10 % van de totale middelen is de gedeputeerde erin geslaagd niet alleen het budget te verdubbelen, maar maakt het op dit moment quasi 15 % uit van de middelen binnen de begroting.

Iedereen weet hoe moeilijk begrotingsonderhandelingen zijn en ik moet toegeven dat ook dit jaar de gedeputeerde erin geslaagd is opnieuw met een krachtige begroting uit te pakken, ook al - en het wordt ook met zoveel woorden gezegd - bevinden wij ons in de laatste twee jaren van de legislatuur. De grote spraakmakende projecten zijn gerealiseerd en er zijn nog een aantal beleidsaccenten. Maar we kunnen toch moeilijk zeggen dat er nu nog een laatste sprint wordt ingezet.

Collega's, het welzijnbeleid omvat veel elementen en in verschillende onderdelen kunnen wij ons volledig vinden. De provincie doet veel werk en doet vaak ook goed werk. Verschillende initiatieven komen de Oost-Vlaamse burger ten goede en het is de verdienste van de gedeputeerde - ik volg hem natuurlijk pas sinds 2000 - van de dienst Welzijn uit te bouwen tot een heuse dienst die vaak de lacunes die de lokale of de hogere overheid achterlaten in te vullen.

Ik begrijp ook dat de provincie het soms moeilijk heeft om de zaken waar ineens de Vlaamse overheid haar verantwoordelijkheid opneemt, af te staan of de meerwaarde van het hogere niveau te erkennen. Dit zal altijd een beetje de rol zijn van het provinciebestuur. Men doet soms veel goede zaken en men krijgt daar niet altijd de erkenning voor van de hogere overheid, laat staan de centen. Het is de dagdagelijkse opdracht van het provinciebestuur om elke dag zijn meerwaarde te bewijzen naar de kritische Oost-Vlaming, maar evenzeer naar de Vlaamse overheid die tot op heden nog altijd niet overtuigd is over de meerwaarde, over het nut van de Vlaamse provincies.

Wat de initiatieven voor 2005 betreft zijn er niet de grote vernieuwende projecten. Er zijn wel een aantal nieuwe zaken die in 2005 zullen opgestart worden, maar het gaat veeleer om het verderzetten van het gewone beleid.

Ik heb bij de bespreking van de begroting 2004 eens een lijstje gemaakt, getoetst aan het beleidsplan 2000-2006 van de bestendige deputatie. Daarin wordt nogal zeer omstandig - in een twintig bladzijden tellende nota - een aantal filosofieën, een aantal projecten naar voren gebracht waarvan er zich toch verschillende nog steeds enkel op papier bevinden. Ik ga het lijstje niet overlopen, maar het zou toch niet slecht zijn om eens zelf die evaluatie door te voeren en te kijken naar waar wij staan vier jaar na de beleidsnota, na de missie voor welzijn en gezondheid en wat de voornaamste zaken zijn. Het budget is wat het is. We hebben nog twee jaar. Echt grootse zaken mogen we niet meer verwachten. Maar daarvoor moeten het niet altijd budgettaire ingrepen zijn. Ik denk dat er een aantal andere initiatieven kunnen zijn die daarom niet noodzakelijk zoveel geld kosten.

Ik licht er een aantal projecten uit die zeker op mijn waardering kunnen rekenen, zeker wat de nieuwe projecten betreft inzake de ondersteuning van het regionaal welzijnsoverleg. Het is ook met zoveel woorden door Annick Willems gezegd. Hetgeen de provincie op dat vlak doet, en bijkomend zal doen in 2005, verdient alle lof, denk ik.

Er zijn ook andere initiatieven inzake gezondheids promotie. Ook daar steunen wij de provincie ten volle. Wanneer wij het hebben over de verschillende initiatieven rond mantelzorg, ouderenzorg, zelfzorg, thuiszorg en geestelijke gezondheidszorg volgen wij ook daar het provinciebestuur, weliswaar steeds met een kritische adem, maar wij menen dat het provinciebestuur zeker zijn meerwaarde kan betekenen.

Een van de stokpaardjes van de gedeputeerde, of één van zijn geliefkoosde projecten – en ik twijfel er niet aan dat het welzijnsbeleid in zijn geheel de gedeputeerde nauw aan het hart ligt – is het departementaal ziekenhuis in Buzau.

Het is niet dat ik hengel naar een reisje met de gedeputeerde, maar ik denk dat wij als commissie het recht hebben op een inhoudelijke evaluatie van die samenwerking. Ook onze sympathieke collega Van der haeghen heeft daar reeds op aangedrongen. Dus ik kan haar met alle enthousiasme steunen in haar oproep.

Ook daar misschien toch eens een evaluatie wat betreft die zelfredzaamheid.

Wij ondersteunen daar verschillende projecten, maar stel dat morgen die steun wegvalt, moet het toch mogelijk zijn dat de initiatieven die we ondersteunen blijven overeind staan.

Dat die enerzijds beperkt zijn in tijd lijkt mij logisch.

Ook in veel andere projecten - investeringssubsidies, enz. - is er een beperking inzake tijd. Bijvoorbeeld dat een project maar drie jaren op rij kan ondersteund worden.

Wat betreft andere projecten verwijs ik naar het jeugdbeleid, de commissie Gelijkekansen, het drugbeleid en naar het luik Ontwikkelingssamenwerking, maar daar zal ik later over tussen te komen.

Tot slot - ik ben positief begonnen en zal ook positief eindigen – wil ik toch mijn waardering uitspreken voor de gedeputeerde die steeds met de nodige dynamiek en enthousiasme zijn projecten verdedigt. Misschien niet altijd tot het wederzijds gelijk, maar ik denk dat de discussie en de debatten soms verrijkend en leerzaam zijn.

Ook de commissievoorzitter, die we hier helaas missen vandaag, wil ik bedanken. Ik heb haar vorig jaar ook bedankt, maar ik wil haar ondanks haar afwezigheid toch prijzen voor enerzijds de kennis waarmee zij de dossiers opvolgt en anderzijds de inspanning die zij levert om die commissie volwaardig in zijn geheel te betrekken bij de verschillende initiatieven.

Dat kan natuurlijk niet alleen gebeuren. Ook daar kunnen wij als commissie rekenen op een administratie die de dossiers toegewijd voorbereidt. Veys vindt natuurlijk wel altijd iets om over te zagen, maar ik moet toch altijd meer en meer mijn best doen om iets te vinden.

Dank u.

ONTWIKKELINGSHULP

P. 96-98: ONTWIKKELINGSHULP: ALGEMENE TUSSENKOMST

De heer Van Hecke

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Ik wens tussen te komen op dit punt omwille van de verschuivingen die duidelijk zichtbaar zijn geworden binnen het beleidsitem Noord-Zuid. Op het eerste gezicht zou men kunnen zeggen dat die verschuivingen niet zo wereldschokkend zijn – dat zal misschien ook wel het standpunt van de deputatie zijn –, dat ze eerder wat technisch zijn, enz. Maar toch schuilt er achter de verschuivingen naar ons oordeel een duidelijke besparing. Meer nog, er tekent zich eigenlijk een nieuwe tendens af. Een tendens van verschuiving van middelen aan de ngo's richting meer middelen naar eigen projecten.

Deze tendens volgt op een tendens die we enkele jaren geleden zagen ontstaan en die nog altijd bezig is, namelijk toen we meer en meer afstand namen van ons regiobeleid en allerhande projecten buiten het regiobeleid opnieuw begonnen te ondersteunen, elk jaar een klein beetje meer.

DEBATTEN

Zo werd bijvoorbeeld in de begroting 2002 voor het eerst een budget ingeschreven voor ondersteuning van gespreide projecten in relatie tot Oost-Vlaanderen. In het verleden werden daar al veel discussies over gevoerd. Het is maar een voorbeeld om aan te tonen hoe die evolutie is gebeurd de laatste jaren. Het voorstel om gespreide projecten te subsidiëren buiten het regiobeleid is een evolutie die al een aantal jaren aan de gang is en de principes van de regiogerichte Noord-Zuidsamenwerking langzaam heeft ondermijnd.

Het regiobeleid – en ik wil hierin heel duidelijk zijn, Mijnheer de Gedeputeerde. U weet dat wij daar volledig achter staan. Wij vinden het een zeer goede beleidskeuze - bestaat nog niet zo lang. Er werd afgestapt van het oude systeem waarbij – en dat is nog van voor mijn tijd en misschien ook van voor uw tijd - 1001 projectjes over de hele wereld konden worden ondersteund. We zouden ons nu in dat regiobeleid concentreren op welbepaalde regio's, met name één in Afrika, één in Latijns-Amerika en één in Azië. Dit biedt tal van voordelen. De ondersteuning kan overzichtelijker gebeuren, intensiever zijn, structureler worden en efficiënter verlopen. En na een tijdje kennen we elkaar zeer goed. De partners kennen elkaar, de overheden kennen elkaar, enz. Daarom hebben we in 2002 geprotesteerd tegen de verdeling van de budgetten voor de gespreide projecten in de wereld in relatie met Oost-Vlaanderen. Terecht, want de eerste maal dat de budgetten moesten worden verdeeld, was het al prijs. Twee van de vijf projecten die men wou betoelagen, hadden geen enkele link met Oost-Vlaanderen. Bovendien waren drie van de vijf projecten heel sterk partijpolitiek verbonden. Maar goed, dit is het verleden. De minister heeft daar zelfs uitspraken moeten over doen, helaas een dag te laat.

Door op deze wijze te handelen – en dat is de essentie – heeft de meerderheid in de kaart gespeeld van groepen die de ontwikkelingssamenwerking absoluut niet genegen zijn en die niet liever zouden zien dan dat de budgetten voor Noord-Zuidsamenwerking nog meer zouden krimpen dan nu het geval is of dan dat ze helemaal zouden verdwijnen. En vandaag is het zover: de budgetten verminderen. De deputatie zal dit waarschijnlijk ontkennen. Ze zal zeggen dat we de cijfers niet goed gelezen hebben of dat we ze verkeerd interpreteren. Maar ik wil drie vaststellingen doen.

Een eerste vaststelling is dat het budget voor 11.11.11. daalt. Vorig jaar hebben we daarover al een tussenkomst gehouden. We hebben daar zeer uitvoerig over gediscussieerd en de gedeputeerde heeft toen gezegd dat het niet juist was. Hij heeft dit met klem ontkend. Dit jaar denk ik dat de evolutie wel heel duidelijk is. Ik verwijs onder meer ook naar de toespraak van collega Hertog, namens de sp.a-fractie, die dezelfde vaststelling heeft gedaan. Wat was vroeger de regeling? Voor elke euro dat 11.11.11. ophaalde in Oost-Vlaanderen, legde de provincie van oudsher 0,25 EUR bij. Zo zouden we in 2004 aan een tussenkomst van 258 000 EUR zijn gekomen. Maar vorig jaar werd er maar 208 000 EUR voorzien. En dat is nu het vertrekpunt. Van 208 000 EUR in 2004 gaan we nu naar 145 000 EUR. Dit is een vermindering met 60 000 EUR. Ik moet eerlijkheidshalve nog zeggen dat het geen absolute vermindering is, want het is gedeeltelijk een verschuiving. 53 000 EUR van het budget gaan naar een subsidie aan 11.11.11. Oost-Vlaanderen voor de Noord-Zuidwerking in Oost-Vlaanderen. Blijkbaar is dit bedoeld om inleefateliers en regionale werkingen zoals bijvoorbeeld 't Uilekot of de Bevrijde Wereld te ondersteunen. Vreemd, want vorig jaar ondersteunden wij die regionale werkingen reeds uit een ander budget. Wat betekent dit dan concreet? Zal deze ondersteuning via 11.11.11. Oost-Vlaanderen lopen en dan bovenop de provinciale ondersteuning komen die wij ook al hebben voorzien? Of vervangt de steun via 11.11.11. de provinciale ondersteuning? Hierbij is het belangrijk en essentieel dat er duidelijkheid komt van de deputatie wat nu precies de bedoeling is. In ieder geval zal 11.11.11., door haar opdracht om de regionale werkingen te subsidiëren, minder middelen krijgen om vrij te besteden aan eigen projecten. Dit is heel duidelijk. Naast de overheveling van 53 000 EUR naar de provinciale organisatie verliest 11.11.11. in ieder geval nog eens 10 000 EUR extra die intern wordt herverdeeld. Er is naar ons oordeel geen discussie meer mogelijk: Oost-Vlaanderen vermindert heel duidelijk de subsidie aan 11.11.11. Ik vind dat jammer omdat we gezien hebben dat er dit jaar opnieuw een heel succesvolle en zeer goede campagne is gevoerd rond de problematiek van de liberalisering van het drinkwater. Deze raad heeft vorige maand nog een motie gestemd om ook die problematiek te ondersteunen. Dan is in de begroting lezen dat de middelen aan 11.11.11. verminderen eigenlijk een beetje contradictorisch, misschien wel wat hypocriet.

De tweede vaststelling betreft het project Kleur Bekennen.

Dit is het tweede dossier waaruit blijkt dat de provincie bespaart op waardevolle Noord-Zuidinitiatieven. Er is al naar verwezen.

Tijdens de commissievergadering van 28 september vernamen we dat de deputatie had beslist om binnen het project Kleur Bekennen een halftijdse ondersteuning te schrappen omdat er onvoldoende federale subsidie zou tegenover staan. Het lijkt er eerder op dat de deputatie gewoon wil besparen op het Noord-Zuidbeleid. Ofwel moet de budgettaire toestand van de provincie dermate slecht zijn dat men al moet beginnen zoeken om hier en daar wat halftijdse functies te schrappen.

De uitleg van de deputatie klopt overigens ook niet volgens de begrotingscijfers, want op de inkomstenzijde kunnen we lezen dat de federale overheid in 2005 veel meer middelen zag geven dan in 2004.

Wat staat er in de begroting, Mijnheer de Gedeputeerde?

In 2004: 124 000 EUR inkomsten. In 2005: 134 000 EUR. Het zijn mijn cijfers niet. Het zijn de cijfers uit de begroting. Dus een stijging van 10 000 EUR. We krijgen dus 10 000 EUR meer en de deputatie zegt: 'We hebben eigenlijk veel te weinig middelen. We gaan een halftijdse functie schrappen.' Ik begrijp dat niet. Ik zou graag van de deputatie horen wat de reden is van het schrappen van een halftijdse functie en waarom de 10 000 EUR extra die we krijgen daarvoor niet kan worden aangewend?

Een derde vaststelling is dat de Noord-Zuidbudgetten globaal dalen.

Dat het Noord-Zuidbudget bij de overdrachten daalt, blijkt uit de naakte cijfers uit de begroting.

Op papier is er een daling met 3 000 EUR. Dat lijkt weinig, maar eigenlijk is het meer dan 15 000 EUR aangezien er een budget van meer dan 12 000 EUR is verschoven naar het Wereldcentrum. Een budget dat afkomstig is van minderheden.

Een paar honderd pagina's verder wordt in ons begrotingsboek op nul gebracht en wordt de 12 000 EUR overgeheveld naar het Wereldcentrum. En hoewel er 12 000 EUR meer gaat naar het Wereldcentrum, kloppen we globaal af op min 3 000 EUR. Dat is een verschil van 15 000 EUR. En dan houden we nog geen rekening met het feit dat de inkomsten nog eens 10 000 EUR stijgen. We zouden kunnen zeggen dat dit eigenlijk een besparing is van 25 000 EUR.

Conclusie: voor deze meerderheid is het Noord-Zuidbeleid blijkbaar geen prioriteit meer, want anders zou men niet besparen. Als de nood hoog is - en de financiële nood is blijkbaar heel hoog in deze provincie - wordt er bespaard op het Noord-Zuidbeleid. Wij zijn van oordeel dat dit getuigt van een zeer kortzichtige visie waarvoor deze meerderheid waarschijnlijk maar van op een bank applaus zal krijgen.

Dank u.

De heer Veys

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Helaas zal ik collega Van Hecke moeten ontgoochelen, want er zal geen applaussalvo volgen.

Ook hier analyseren wij dit dossier met een kritische geest en, gelet op de politieke factor die aan veel van die dossiers is gekoppeld, met nog een grotere kritische ingesteldheid, want – en het is in het verleden ook al met zoveel woorden gezegd - wij zijn niet tegen ontwikkelingssamenwerking.

Wij volgen de redenering die men geeft aan ontwikkelingssamenwerking, namelijk dat men beter de mensen ginder een toekomst laat opbouwen dan dat men ze als het ware verplicht of drijft naar hier te komen bij gebrek aan alternatieven.

Collega Van Hecke heeft in zijn tussenkomst gesproken over 11.11.11. Ik kan moeilijk zeggen dat wij rouwig zijn om de situatie, maar niet zozeer om te zeggen: 'Ze hebben nu minder geld. We hebben wat we willen.' Onze kritiek op 11.11.11. is er altijd geweest, want 11.11.11. is geen onbesproken organisatie. 11.11.11. moet zich met de binnenlandse politiek, binnenlandse thema's en ook met de buitenlandse politiek. Ik meen dat als het om gelden van de Oost-Vlaamse belastingbetaler gaat dat deze best naar een zo neutraal mogelijke partner gaan. Uiteindelijk is het niet de bedoeling dat de gelden 11.11.11. zelf ondersteunen, maar dat die naar de locatie zelf gaan, naar het land in kwestie.

Wat dan de specifieke indeling van de dossiers betreft zal ik het eerst hebben over de ngo's.

Via de subsidiëring van werkingssubsidies voor projecten in het buitenland subsidieert de provincie jaarlijks een drietal ngo's. Ook daar herhaal ik een beetje mijn kritiek die ik had bij het dossier in verband met Buzau. Daar worden de dossiers in feite op een drafje de commissie binnengesluisd. En dat was het dan tot het volgend jaar.

DEBATTEN

Ik meen dat indien wij willen weten wat wij juist subsidiëren en wat de resultaten zijn van de ondersteuning, dat de commissie Welzijn toch iets meer informatie verdient. Ook daar zou ik pleiten voor een inhoudelijk betere opvolging van de dossiers. Niet zozeer vanuit de administratie, want ik meen dat zij perfect op de hoogte zijn van de dossiers, maar ik denk dat wij daar, als commissie, beter zouden kunnen over oordelen.

Wat de visie over het Wereldcentrum betreft.

Ik heb dat steeds kritisch benaderd. Ik heb vorig jaar in mijn tussenkomst gezegd dat ik een kentering merk. Wij zullen desgewenst onze visie aanpassen.

Onze visie anno 2005 is in die mate enigszins bijgestuurd, maar bij de inhoudelijke werking van het Wereldcentrum heb ik nog altijd vraagtekens. Niet zozeer dat wij voor de afschaffing pleiten, maar ik blijf nog steeds met de grote vraag zitten: wat is nu de meerwaarde? Waarom die noodzakelijkheid om een Wereldcentrum op zich in leven te houden daar waar men in de discussie stelt en die men natuurlijk altijd zal kunnen blijven voeren: doen we het beter in eigen beheer of laten we het doen via een externe organisatie? Ik ben nog altijd op zoek naar die meerwaarde. Als men kijkt naar wat de initiële motieven waren om het Wereldcentrum op te richten, stel ik vast dat er een groot verschil is met hetgeen men nu van plan is.

Men is ook van plan om het Wereldcentrum op zich volledig om te bouwen en er een aantal nieuwe elementen aan toe te voegen om er als het ware opnieuw levenskracht aan toe te voegen.

Men moet kijken hoe de patiënt eraan toe is. Men moet hem niet oplappen. Men moet eerlijk zijn.

Ik herhaal mijn pleidooi dat de provincie daar opnieuw haar verantwoordelijkheid zou in opnemen en een streep zou trekken onder het verhaal van het Wereldcentrum. Ik merk trouwens op dat het Wereldcentrum weliswaar niet actief is. Men verschuilt zich achter andere organisaties. Maar men kan het blijkbaar niet laten om in eigen publicaties opnieuw de partijpolitieke toer op te gaan.

Collega's, ik heb in het begin ook onze visie inzake ontwikkelingssamenwerking gegeven.

Waarom zijn wij zo kritisch?

Omdat wij daar ook niet alleen in staan. Regelmatig verschijnen artikelen in de Vlaamse en Nederlandse pers omtrent ontwikkelingssamenwerking. Zie wat er in Nederland gebeurt, waar ook het debat enorm verstrengd is inzake het gratuite van ontwikkelingssamenwerking, waar men er toch veel strengere voorwaarden aan koppelt, waar men daar toch ernstige vragen bij heeft.

Wie bij ontwikkelingssamenwerking volgens mij een belangrijke partner kan zijn, is de provinciale adviesraad Noord-Zuid. We kennen natuurlijk de historiek van de adviesraad: bijzonder pijnlijk, slechte werking, niet bijeenkomen, slechte communicatie tussen het beleid en de adviesraad. Wij zijn nu meer dan een jaar verder en ook nu ontbreekt een beetje de nieuwe werking met die adviesraad, die men ons nochtans garandeerde. Ook daar hebben wij bij de goedkeuring van de laatste projecten inzake werkingssubsidies voor ngo's geen kennis van het advies van de adviesraad Noord-Zuidsamenwerking. Het lijkt mij bijvoorbeeld ook logisch dat die adviesraad omtrent het luikje Noord-Zuidsamenwerking in de begroting een spontaan advies zou gegeven hebben. Ik meen dat ook andere adviesraden dit kunnen doen.

Ik meen dat de adviesraad nog steeds niet werkt naar behoren en dat daar zeker een advies ter zake van de gedeputeerde noodzakelijk is of in ieder geval van het provinciebestuur ...

De heer voorzitter

Mijnheer Veys,

U bent over de tijd. Ik sta vanaf nu vijf à tien minuten per spreker toe, tenzij de raad het anders wil. Dus nu afronden. U komt straks nog een paar keer het woord. Ik heb trouwens nog een belangrijke mededeling voor de raad. Afronden alstublieft, Mijnheer Veys.

De heer Veys

Mijnheer de Voorzitter,

Het is wel opvallend dat u dat net doet tijdens een tussenkomst van het Vlaams Belang. Ik heb er geen probleem mee ...

De heer voorzitter

Mijnheer Veys,
Houd uw mond en doe voort over de grond van de zaak en zeg zo geen onzin, want ik maak geen onderscheid. Ook niet wat mijn eigen partijgenoten betreft. Voor niemand. Wie dat zegt, liegt.

De heer Veys

U kunt dat dan misschien op voorhand zeggen, aan het begin van iemand zijn tussenkomst ...

De heer voorzitter

Nu is het gedaan, Mijnheer Veys. Ik zal de raad raadplegen. Acht men zich voldoende voorgelicht over het punt dat de heer Veys behandelt? Mijnheer Veys, hebt u het liever zo?

Rond dan af.

Ik zie trouwens morgen uw fractieleider, zoals ik afgesproken heb, in het bijzonder over u.

De heer Veys

Ik wens u veel succes toe.

De heer voorzitter

Ik zal succes hebben. Dat kan ik u bij voorbaat verzekeren.

De heer Veys

... In het zakelijk Noord-Zuidbeleid zijn de grote drie themadossiers, de drie themagebieden: Ecuador, de Filippijnen en Ruanda.

Ook daar herhaal ik mijn vraag voor een degelijke opvolging naar de commissie toe, zeker wat betreft het dossier van de Filippijnen. Ik heb al gepoogd om inhoudelijk dit dossier te analyseren en mijn kritiek is dat het daar gaat om een ondersteuning van een politieke werking. Ik heb ook gezegd dat ik geen genoegen neem met de documenten die ik tot op heden heb gekregen en dat ik zelf initiatieven zal nemen. Het is wel niet zo evident om in communicatie te treden met een land als de Filippijnen.

Tot slot wil ik nog een opmerking maken inzake de samenwerking met Fair Trade.

Ook daar wijs ik op een studie uit Nederland – en ik was zo vriendelijk om deze te bezorgen aan de leden van de deputatie - dat de filosofie achter eerlijke handel toch niet altijd zo eerlijk is.

Dus ik meen dat wanneer er dergelijke vraagtekens opduiken, men met des te meer moed en des te meer informatie moet naar de raad en naar de commissie komen om zijn beleid te verantwoorden.

Dank u.

De heer voorzitter

Van nu af aan, Dames en Heren, bedraagt de spreektijd vijf à tien minuten voor ieder. De raadsleden zullen per mail worden verwittigd - en ik zeg het ook ter attentie van mevrouw de adviseur en de dienstdoende griffier, de heer Dirk De Muynck - van een bijkomende zitting op maandag 29 november om 14 00 uur. Dit is een mondelinge mededeling namens het bureau.

We zullen vandaag trachten de punten verder af te werken en ik dank iedereen voor het begrip, maar vanaf nu geldt er een tijdsbeperking, als het enigszins kan, van vijf à tien minuten. Mijnheer Veys heeft zopas het goede voorbeeld gegeven.

DEBATTEN

JEUGDZORG

P. 278-287: JEUGDZORG: ALGEMENE TUSSENKOMST

De heer Veys

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Het hoeft geen betoog dat het jeugdbeleid in Oost-Vlaanderen mij nauw aan het hart ligt, dit in eerste instantie als lid van de Provinciale Adviesraad voor de Jeugd. Het jeugdbeleid op zich kent op basis van de cijfers een continue ondersteuning.
Ik zie dat de nauwgezette gedeputeerde Vercamer nota neemt.

De heer voorzitter

De bevoegde gedeputeerde is eventjes verontschuldigd en wordt vervangen door mijnheer Vercamer.

De heer Veys

Ik heb vertrouwen in het college van de deputatie die in zijn wijsheid de dossiers trouwens ten volle beoordeelt.

De heer voorzitter

We schrijven dat op.

De heer Veys

Ik richt mijn vraag dan ook verder aan de deputatie.
Daar vanuit de Vlaamse overheid het signaal werd gegeven dat er een graduele besparing zal zijn van 10 % op de subsidies aan het lokaal jeugdwerk, had ik inzake de subsidiëring graag vernomen welke de gevolgen zullen zijn voor de ondersteuning van het Oost-Vlaamse jeugdwerk.

Een tweede dossier waarover ik in het verleden sprak betreft de Witte Villa – en ik betreur het een beetje dat gedeputeerde Verleyen niet aanwezig is, maar ook in deze betrouw ik op het college van gedeputeerden – die op bijzonder korte termijn – ik spreek over oktober 2002 – gesloten werd. Men sprak daar over een korte tijdspanne die diende overbrugd te worden, want, zo zei men, 'er was nu eenmaal de aankoop van de Abdijsschool te Dendermonde'.

De aankoop vond plaats in januari 2001. We zijn nu bijna vier jaar verder en binnen afzienbare tijd zou dat jeugdcentrum voltooid worden. Men zou dan kunnen beschikken over een opvangcapaciteit van 120 bedden.

Collega's, dit dossier is tot op heden nog altijd niet voltooid.

Ik meen dat het jeugdwerk in deze toch wel in het ootje wordt genomen, daar waar men sprak over 'afzienbare tijd'. Ik spreek over de sluiting van de Witte Villa in oktober 2002.

In principe zou er een korte overbruggingsperiode moeten geweest zijn tot de zomer van 2003. Die zomer is reeds lang voorbij, zelfs de zomer van 2004 is voorbij. De winter is trouwens het land ingetreden en nog steeds is het vormingscentrum van Dendermonde niet gerealiseerd.

Er is weliswaar een partiële realisatie en men zal zeker zeggen dat men op de goede weg is, maar ik meen dat de snelheid waarmee dit dossier onder handen werd genomen toch zeker geen voorbeeldossier is, te meer:

- de jeugd toch bijzonder vragende partij was;
 - er vanuit de provincie de sluiting was van de Witte Villa;
 - men zelf zei dat er een grote nood is aan de opvang van grote groepen.
- Men bewijst in feite het tegendeel door zo lang te talmen met het dossier.

Dank u.

SOCIALE EN GEZINSVOORZIENINGEN

P. 37 BELEIDSNOTA: GELIJKE KANSEN MANNEN EN VROUWEN: ALGEMENE TUSSENKOMST OVER HET EXTERNE GELIJKEKANSENBELEID

Mevrouw Van der haeghen

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's, 'Het debat over gelijke kansen in onze samenleving wordt ofwel in abstracte termen ofwel met heel simplistische bewoordingen gevoerd.', zo staat letterlijk in de inleiding van de beleidsnota gelijke kansen van de Vlaamse regering. onder het zo scherp te willen stellen, deed het mij een beetje denken aan de verwante commissie in dit provinciebestuur dat na vier jaar nog steeds op zoek is naar een eigen identiteit.

Na de recentste commissievergadering – de tweede van dit jaar – onder het kersvers voorzitterschap van collega Claeyssens, die ik nog eens uitdrukkelijk veel succes toewens en die trouwens ook op mijn steun kan rekenen in deze, ben ik hoopvol dat we de resterende twee jaar nog iets meer zullen ondernemen dan een provinciale prijs Gelijke Kansen uitreiken, Sofia Politica en de subsidiëring van Casa Rosa. Niet dat het geen waardevolle initiatieven zijn, wel integendeel.

Met betrekking tot het Roze Huis was ik een van de pleitbezorgers. U herinnert zich vast nog wel het bewogen debat. Het siert de gedeputeerde dat hij, niettegenstaande aanvankelijk de nodige bezwaren die hij hierbij had, dit huis verder ondersteunt en de middelen zelfs een beetje heeft verhoogd.

Het was dus goed dat collega Lafkioui de kat de bel aanbond over het voortbestaan van deze commissie en, laat ons eerlijk zijn, verwoordde wat velen dachten.

Het heeft er ons toe aangezet eens grondig na te denken over een verdere inhoudsbepaling en vooral over de concrete invulling ervan. En uiteindelijk hebben de meeste leden - behalve de enkeling met minder nobele doelstellingen - in consensus beslist dat we deze commissie, hoe bescheiden ook, in stand moeten houden, dit tot grote vreugde van collega De Vos, vermoed ik, die erbij was van bij de oprichting.

Collega's, ik voel veel voor de omschrijving van gedeputeerde Van Der Meiren om een sturende en communicerende rol doorheen alle beleidsdomeinen te vervullen.

Bereiken wij daadwerkelijk al onze doelgroepen in culturele projecten, waar ook recentelijk collega Franssen naar verwees?

Is ons beleid bijvoorbeeld toegankelijk? Hierbij denk ik zowel aan de fysische als aan de sociaal-culturele toegankelijkheid. Dat laatste is natuurlijk veel minder tastbaar, maar het neemt niet weg dat we er aandacht moeten voor hebben. Ik geef een voorbeeld.

In het verstrekken van informatie zijn inhoud en vormgeving zeer belangrijk. Informatie moet inhoudelijk op een overzichtelijke, eenvoudige en begrijpelijke manier worden aangeboden door het gebruik van duidelijke taal waarbij moeilijke woorden worden vermeden of worden verklaard.

Wat de vormgeving betreft wordt de toegankelijkheid van de informatie mee bepaald door opmaakkenmerken zoals onder meer lettergrootte en kleurgebruik.

Toegankelijkheid in de dienstverlening gaat over de vraag in hoeverre iedereen er gebruik kan van maken. Hoe worden mensen onthaald door baliepersoneel? Zijn onze handleidingen duidelijk om formulieren in te vullen? En ga zo maar verder.

Collega's, persoonlijk zie ik, en ik veronderstel velen met mij, wel degelijk het nut in van een gelijkekanscommissie. Ik heb trouwens grote appreciatie voor het reeds geleverde werk van onze huidige gelijkekansambtenaar, die zich, ondanks kibbelende politici, niet uit haar lood laat slaan.

Er is wel degelijk nog werk aan de winkel. We zijn nog lang niet af van negatieve stereotype beeldvorming over mannen en vrouwen, etnisch culturele achtergronden, seksuele geaardheid, functioneringsbeperkingen en leeftijd. Negatieve stereotypen leiden tot uitsluiting, minachting en onderdrukking. Een gelijkekansbeleid heeft bij uitstek ook de opdracht te werken aan een juiste niet-stereotype en genuanceerde beeldvorming.

Tot slot, Collega's, nog een bedenking.

Onze leefwereld is vaak onbewust afgestemd op de gemiddelde Oost-Vlaming, om het binnen onze provincie te houden. Door de vanzelfsprekendheid waarmee de samenleving op het gemiddelde is afgestemd, ziet men soms de norm niet meer. Het wordt pas problematisch indien degenen die niet aan de norm beantwoorden uit de boot dreigen te vallen en zelfs worden uitgesloten.

DEBATTEN

De norm blijkt immers vaak beter aan te sluiten bij het leven van mannen, hetero's, autochtonen, mensen zonder functioneringsbeperkingen, bemiddelde mensen en volwassenen dan bij dat van vrouwen, holebi's, allochtonen, armen, jongeren en ouderen.

Ook wat dat laatste betreft kunnen we vanuit dit huis en via het kansenbeleid verder steunen en sensibiliseren.

Ik zou nog kunnen doorgaan, maar dan zou ik misschien in herhaling vallen. Laat er ons voor de nog resterende tijd in deze legislatuur en met de tweede adem die we recent hebben gevonden, gewoon verder werk van maken.

Dank u.

P. 30: PROVINCIERAAD: BEZOLDIGINGEN: VRAGEN NAAR DE OPPORTUNITEIT VAN HET IN STAND HOUDEN VAN DE COMMISSIE GELIJKEKANSENBELEID

De heer Veys

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's, Collega Van der haeghen heeft al met zoveel woorden verwezen naar de beruchte commissie van 26 oktober 2004. Daar hadden wij niet alleen het genoegen om een nieuwe voorzitter met handgeklap te verkiezen, zijnde Sabine Claeysens, maar werd ook inhoudelijk de discussie aangegaan inzake het nut en de inhoud van deze commissie.

Op zich vind ik het goed dat - los van het onderwerp - een commissie haar eigen werking, haar eigen inhoud eens analyseert, dat er een zekere planning in zit, dat men er niet gewoon dossier na dossier behandelt en het daarbij laat. Ik vind het goed dat er een zekere strategie en visie op de toekomst is, zeker wat betreft deze commissie, daar waar wij weten dat de commissiewerking niet alleen belastend is voor de collega's, want ik hoor soms collega's klagen, gisteren nog, over het feit dat er 'alweer een commissie is', of 'dat de commissie zo lang duurt'.

Ik denk dat men de commissie niet alleen mag zien als iets ter ondersteuning. Dit vraagt ook inzet en de medewerking van de collega's. Ik meen dat daar waar men zou tussenkomen, of commissies zou organiseren rond thema's, of men een virtueel iets zou in het leven houden zonder dat daar effectief iets uit de bus komt dat een meerwaarde betekent, men ook die eerlijkheid aan de dag moet leggen. Een commissie vraagt niet alleen inzet van de leden van deze raad. Ze kost ook geld, vraagt een ambtelijke ondersteuning, er zijn zitpenningen aan verbonden, de voorzitter van de commissie krijgt een hoge zitpenning, enz. Men kan de zaak dus niet afdoen als een inhoudelijke debatclub die de provincie ten goede zou komen.

Het zou onheus zijn te stellen dat het Vlaams Belang het gelijkekansenbeleid niet gunstig gezind zou zijn. Het tegendeel is waar. Wij willen weliswaar onze rol spelen alsook eens de zaak in de andere richting te duwen. Volgens ons richt men zich te veel op een facet van de zaak zonder daar afbreuk aan te willen doen. Maar wij menen dat er een rol voor ons is weggelegd om ook op een aantal andere elementen te wijzen. Als wij naar de commissie zelf kijken, merken wij dat de agenda en de thematiek die daar aan bod komen perfect en ten volle thuishoren in een reeds bestaande commissie, zijnde de commissie Welzijn. Ik meen dat aangezien dezelfde gedeputeerde verantwoordelijk is en de thema's nauw aansluiten bij de werking van de commissie Welzijn en Gezondheid, deze daar ten volle kunnen aan bod komen.

Ik neem natuurlijk akte van het engagement van de voorzitter van de commissie Gelijke Kansen, maar ik maak mij weinig illusies. Ik denk dat men, misschien met een kortstondige opstoot, binnen het jaar opnieuw tot dezelfde constatacie zal komen.

Het waren ook hoogmoedige voorstellen. 'Gelijke kansen' komt in elk dossier aan bod. Men spreekt bijvoorbeeld over de laagdrempeligheid van brochures, van initiatieven. En ik wil voor een stuk meegaan in die thematiek, maar dan vraag ik mij af wat men dan zit te doen in die andere commissies?

Als men de dossiers wil toetsen op hun gelijkekansenaspect dan moet men dat op zijn minst doen in de effectieve commissie. Daarvoor een aparte commissie in leven houden met de extra belasting van de leden van deze raad, van de administratie en ook van de begroting van deze provincie is, meen ik, onverantwoord.

Ik pleit dus niet voor het afschaffen van de thema's die aan bod komen in deze commissie, maar voor het stopzetten, voor het niet meer structureel blijven in stand houden van een orgaan dat totaal zijn nut niet kan bewijzen.

Collega's, ik sluit af.

Ik zou voorstellen dat men zich op zijn minst bezint - want uiteindelijk dragen wij hier allen de last van - vooraleer men zich weer in een nieuw verhaal stort waar men het einde nog niet van kent.

Dank u.

Mevrouw Claeysens

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Toen ik op 26 oktober naar de commissievergadering Gelijke Kansen ging, dacht ik bij mezelf, en ik wil u dat niet verhehlen: als er nu bij de commissieleden een consensus bestaat om de commissie te ontbinden en te integreren in de commissie Sociale Zaken, zal ik zeker niet nalaten om de commissie te ontbinden.

Maar, Collega's, reeds spoedig werd duidelijk dat ik het volledig fout had.

Er werden inderdaad kritische opmerkingen geuit over de rol die de commissie te spelen heeft, zowel vanuit de oppositie als vanuit de meerderheid, zoals:

- moeten we een doelgroepenbeleid maken voor het gelijkekansenbeleid?
- moet de commissie een toetsingsorgaan zijn?
- moeten we meer thematisch werken?

Ik denk dat collega Van der haeghen het verslag van de vergadering zeer mooi verwoord heeft.

Ik heb op de commissie mijn best gedaan om goed te luisteren naar de commissieleden en slechts één stem ging op om de commissie te ontbinden. Dat was de stem van mijnheer Veys.

Het debat over het wel of niet van deze commissie is naar mijn aanvoelen gevoerd. Mijn enige conclusie was, en eenieder wil het zich zeker herinneren: we gaan door. En doorgaan zullen we.

Ik voel mij bijna als de enige commissievoorzitter die zelf het beleidsplan mag schrijven. Maar, Mijnheer de Voorzitter, Collega's, dit deel heb ik nog niet met de gedeputeerde doorgenomen.

Wel kan ik getuigen van de vele positieve reacties die ik van de collega's mocht ontvangen. En dat deze reacties bij mij terecht komen en niet bij collega Veys kan ik ook niet goed begrijpen.

Dank u.

Applaus

P. 74: SUBSIDIE AAN DE VZW CASA ROSA: BEDENKINGEN BIJ DE SUBSIDIE

De heer Veys

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

Dat niet alle reacties bij mij terecht komen: er is toch één reactie die bij mij terecht kwam en dat was de brief van Casa Rosa. En wellicht heeft de brief van Casa Rosa alle leden van deze raad bereikt, althans degenen die over een digitale brievenbus beschikken.

Het is namelijk zo dat de gedeputeerde zo stout was om in 2005 slechts een lichte stijging van het krediet te voorzien. Foei. Daar waar in andere dossiers de gedeputeerde wordt beticht van de geldkraan toegedraaid te hebben, draait hij ze hier lichtjes open, maar blijkbaar niet genoeg.

Ik herinner mij nog levendig de discussies bij het initiatief van een aantal collega's uit deze raad toen er nog geen ondersteuning was. Als eerste aanzet werd toen met de commissie Gelijke Kansen, waarop ik aanwezig was, een eerste bezoek gebracht aan het Roze Huis, hier in Gent.

In navolging van dit dossier werd er uiteindelijk beslist om in 2004 een bedrag van 19 800 EUR te voorzien. De gedeputeerde was gul, want blijkbaar voorziet hij voor dit jaar een stijging.

Daar waar de stad Gent niet spreekt van een stijging, daar waar zij het huidige beleid gewoon verder zet, neemt Casa Rosa geen genoegen met de ondersteuning van de provincie Oost-Vlaanderen. Blijkbaar is de tactiek: men geeft een vinger en men wil een arm. Ik vraag mij af wat er na de arm komt.

Om de zaken toch een beetje in een juist kader te plaatsen, heb ik contact opgenomen met de jongens en meisjes van Casa Rosa. Ook het Vlaams Belang schuwt een gesprek met de dames en heren van Casa Rosa niet.

DEBATTEN

Ook daarvan zijn de leden van deze raad die beschikken over een elektronische brievenbus op de hoogte, want zij maakten melding van mijn vragen en hebben de antwoorden – en dat lijkt mij trouwens gezond – naar iedereen van de raad gestuurd. Ze waren natuurlijk redelijk selectief in het beantwoorden van mijn vragen, want ze hebben niet alle vragen beantwoord.

Ook deze kritiek krijgt soms wel eens een gedeputeerde te horen, maar bij deze kregen zij de vragen toch netjes via elektronische weg op papier bezorgd en duurde het een veertiental dagen eer het antwoord in de brievenbus viel.

Wat waren die vragen?

Ik ga ze niet voorlezen, want iedereen heeft daar kennis van. Maar ik meen dat de antwoorden toch een beetje duiding brengen bij het dossier van Casa Rosa, daar waar die arme jongens en meisjes volledig aan hun lot worden overgelaten.

Niets is minder waar, zo bewijzen de antwoorden. En om de zaak wat in hun perspectief te laten, heb ik op 8 november in hetzelfde schrijven aan Casa Rosa gevraagd hoe het in de andere provincies zit en in welke mate zij daar voor de volle 100 % ondersteund worden. Helaas, hierop wou men blijkbaar niet antwoorden. Ook daar hebben jullie geen kennis van. Ook daar antwoordt men in feite selectief op de door mij gestelde vragen.

Conclusie: ik sta achter een partiële ondersteuning van Casa Rosa.

Dus wij zijn niet tegen de initiële ondersteuning van Casa Rosa. Geef aan de keizer wat de keizer toekomt en geef aan Casa Rosa wat Casa Rosa toekomt. Maar ik denk dat met de vinger die de provincie nu al geeft zij een duidelijk signaal geeft dat zij betrokken is bij het dossier van het Roze Huis, de Roze Huizen of de holebiproblematiek die met zoveel mooiere woorden door bepaalde collega's kan verwoord worden.

Dus wij hebben geen enkel probleem met de huidige manier van subsidiëring en de bedragen die eraan gekoppeld zijn.

Dank u.

De heer Dekimpe

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,
Aansluitend op de subsidie van Casa Rosa.

Wij hebben een inhaalbeweging gedaan over twee jaar door een halftijdse arbeidskracht financieel te ondersteunen, maar op dit moment staan we terug een klein beetje stil, denk ik. Het is dan ook noodzakelijk, indien de provincie een Oost-Vlaams holebibeleid wil voeren, dat wij de nodige financiële middelen voorzien.

Uit een kleine evaluatie over de werking van Casa Rosa blijkt dat er zeer degelijk werk wordt geleverd door deze mensen en dit niet alleen in het Gentse zoals in de verschillende commissievergaderingen al eens lachend wordt gezegd.

Indien men een degelijk holebibeleid wil voeren, moet men keuzes maken en creatief zijn - of toch trachten te zijn - in de begroting en niet de vraag stellen waar er iets minder moet worden gegeven aan dergelijke organisaties.

Dank u.

P. 394: SUBSIDIES AAN REGIONAAL WELZIJNSOVERLEG: VRAAG OM SPOEDIG EEN NIEUWE PROVINCIALE COÖRDINATOR AAN TE STELLEN

Mevrouw Van Helsland

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

In 1997 nam de Vlaamse overheid voor het eerst initiatieven omtrent het regionaal welzijnsoverleg. De provincie Oost-Vlaanderen nam al vroeg het initiatief om verschillende actoren uit het welzijnsveld en bestaande welzijnswerkoverlegorganen samen te brengen in een streven naar gelijkstroming van het overleg van de hele provincie Oost-Vlaanderen.

Dit resulteerde in een concrete overlegstructuur met zes ankerpunten, met de provincie als centrale organisator. De provincie ontvangt hiervoor ook de middelen van de Vlaamse gemeenschap.

Al van bij het eerste beleidsplan '98-'99 heeft de provincie deze middelen aanzienlijk aangevuld om een centrale én een plaatselijke werking mogelijk te maken. De start werd genomen met een gesubsidieerde personeelsbezetting van zes halftijdse regionale coördinatoren, naast een provinciale cel met een provinciaal coördinator, aangevuld met twee ambtenaren die onder andere werkten aan de facetten provinciale sociale kaart en regionaal gehandicaptenoverleg.

De regionale ankerpunten kregen een ruim pakket van opdrachten, binnen een deeltijdse job een hele uitdaging:

- het RWO moest een neutraal, herkenbaar en bereikbaar info- en overlegpunt worden in elke regio;
- men moet soepel inspelen op de noden en problemen in de welzijnssector;
- men moet het sectoraal en intersectoraal overleg stimuleren en coördineren;
- men heeft een signaalfunctie naar de overheid.

Aan deze basistaken werd al snel de opvolging en het up-to-date houden van de provinciale sociale kaart toegevoegd. Ondertussen spelen de RWO's ook een centrale rol in het regionaal overleg gehandicaptensector en de centrale wachtlijst.

Gezien het steeds groeiende werkpakket werd de laatste jaren steeds voorzien in een beperkte stijging van de middelen, zodat men op termijn kan groeien naar een voltijdse tewerkstelling per ankerpunt. Ook voor 2005 werd opnieuw een stijging van bijna 3 % voorzien, wat in de werking optimaal benut zal worden.

Ook voor het komende werkjaar voorziet de provincie een nieuwe taak voor de regio's, in functie van het lokaal sociaal beleid.

De coördinatoren krijgen de opdracht:

- de samenwerking te stimuleren tussen gemeente, OCMW en de particuliere sector;
- overzicht te houden van de evoluties inzake lokaal sociaal beleid;
- eventueel over de gemeenten heen de beleidsplanning te helpen afstemmen.

Dit zijn geen kleine opdrachten en een ambitieuze optie van de dienst Welzijn van de provincie. Om al deze opdrachten tot een goed einde te brengen is niet alleen de voltijdse tewerkstelling binnen de ankerpunten belangrijk, maar ook een goede provinciale coördinatie is noodzakelijk.

In augustus 2003 heeft de provinciale coördinator ontslag genomen en sindsdien is er nog altijd geen invulling gegeven voor deze opdracht. Het laatste anderhalf jaar werd de dienst met beperkte mogelijkheden en deeltijds zo goed mogelijk opgenomen door een personeelslid van de dienst Jeugd, voor wie wij zeker onze appreciatie willen uitspreken. De feitelijke coördinatie en sturing vanuit de provincie staan nu echter al geruime tijd op een laag pitje.

In het verslag van de denkdag van de regionale coördinatoren van vorige maand worden een reeks knelpunten aangehaald die volgens mij met een goede provinciale sturing kunnen opgelost worden:

- de werkgroep van coördinatoren voelt zich te weinig betrokken bij de provinciale stuurgroep;
- de werkgroep wil meer beleidsvoorbereidend werken voor de plaatselijke RWO's;
- men vindt te weinig gemeenschappelijkheid in het jaarplan;
- er is een te beperkte wisselwerking tussen de provinciale welzijnssectoren en de RWO's en er is te weinig gezamenlijke sturing in dezelfde opdrachten;
- daar bovenop moeten de plaatselijke coördinatoren zich een positie zien te verwerven in het kader van de lokale sociale beleidsplannen.

Al deze vaststellingen leveren meer dan voldoende motivatie om zeer dringend de openstaande plaats van provinciaal coördinator welzijnsoverleg in te vullen. Het kan toch niet dat in het voorbije anderhalf jaar die ene witte raaf nog altijd niet over het provinciehuis gevlogen heeft?

Dank u.

De heer Liebaut

Mijnheer de Voorzitter,

Het is de eerste tussenkomst in de raad van mevrouw Van Helsland.

Applaus

DEBATTEN

De heer voorzitter

Ik ben blij dat uw fractieleider dit meldt, Mevrouw Van Helsland. Ik verontschuldig mij van harte en u krijgt nog een tweede applaus om mij te verontschuldigen.

Applaus

Het is een goede gewoonte dat er even gewezen wordt op de 'maidenspeech'. Mijn hartelijke gelukwensen voor mevrouw Van Helsland en mijn dank aan haar fractieleider om er ons op te wijzen, want we dachten het, maar we wisten het niet goed.

P. 396: TOEGANKELIJKHEID: SUBSIDIE AAN ADVIESBUREAU TOEGANKELIJKE OMGEVING (ATO) EN PROVINCIAAL REGLEMENT TER BEVORDERING EN ONDERSTEUNING VAN HET LOKAAL TOEGANKELIJKHEIDSBELEID

De heer Van Landeghem

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

In het verleden, en vooral dan in het recente verleden, is er al heel veel positief werk verricht aangaande de toegankelijkheid. Het ging hier vooral om de fysieke toegankelijkheid van gebouwen en andere infrastructuur voor mensen met een beperkte mobiliteit. Zeker het provinciaal steunpunt Toegankelijkheid heeft hierbij een belangrijke rol gespeeld.

Er werd zowel gewerkt rond het nakijken op toegankelijkheid van onze eigen gebouwen en het aanpassen ervan waar nodig, enerzijds, waarbij de provincie tevens een voorbeeldfunctie vervulde, maar ook rond het informeren van lokale besturen en andere organisaties in verband met deze materie, anderzijds.

In de beleidsnota voor 2005 wordt deze fysieke toegankelijkheidsproblematiek opnieuw opgenomen. Het provinciaal reglement ter ondersteuning en bevordering van het lokaal toegankelijkheidsbeleid van juni 2003 blijft gehanteerd voor toekenning van subsidies en ook hierin gaat het hoofdzakelijk om fysieke toegankelijkheid, al komen recent ook wel een aantal zaken meer en meer in aanmerking voor ondersteuning, zoals bijvoorbeeld het aanpassen van de website voor mensen met gezichtsproblemen.

Maar een aspect dat tot nu toe nog niet of nauwelijks aan bod kwam is de morele toegankelijkheid. Uiteraard hebben de mensen die in contact komen met mensen met een handicap zeker en vast de bedoeling om met hen op een normale manier om te gaan, maar in de praktijk lukt dat echter niet altijd zo goed. De reden hiervoor is zeker geen onwil, maar wel onwetendheid. Hoe dien ik met deze mensen om te gaan?

Bij een persoon met een mentale handicap is het niet altijd gemakkelijk om in te schatten op welk mentaal niveau met deze persoon moet worden omgegaan. Lichamelijk gaat het immers om een volwassen persoon of jongere, maar mentaal kan er een min of meer grote achterstand zijn.

Inschatten hoe men met zo iemand moet omgaan is voor veel mensen niet eenvoudig.

Maar ook in de omgang met mensen met een fysieke handicap is er vaak een zeer goed bedoelde neiging om de betrokken persoon te helpen, letterlijk een handje toe te steken. Maar niet altijd is dit de meest aangewezen omgangsvorm. De gehandicapte wil immers zo veel mogelijk zelfstandig handelen waar mogelijk, ook al gaat dat dan vaak moeizamer of veel langzamer. Goed bedoelde hulp wordt niet altijd als de meest ideale omgangsvorm ervaren. Hier moet ingeschat worden wanneer en waar hulp echt noodzakelijk is en wanneer het beter is om de gehandicapte persoon zelfstandig te laten handelen, ook al gaat het dan niet zo gemakkelijk.

Op dit vlak zou de provincie in de toekomst een belangrijkere rol kunnen spelen. Er zou hiervoor bijvoorbeeld op een gelijkaardige manier kunnen gewerkt worden als voor fysieke toegankelijkheid: enerzijds binnen de eigen organisatie zoveel mogelijk het probleem verhelpen door opleiding en training van de betrokken personeelsleden en anderzijds door het uitdragen van deze boodschap naar de lokale besturen en organisaties.

De ervaring en het netwerk dat werd uitgebouwd rond fysieke toegankelijkheid kan hiervoor uitstekend worden gebruikt. Ik denk bijvoorbeeld concreet aan het uitschrijven van een cursus en het organiseren van deze cursus, zowel binnen het bestuur als elders, het inrichten van vormingsavonden, het publiceren van bepaalde brochures, enz.

Een doelgroep die zeker ook aan bod zou moeten komen, zijn de zelfstandigen, uitbaters van winkels, enz. Ook zij worden met dezelfde problematiek geconfronteerd en ook zij weten niet altijd hoe ermee om te gaan. Ook hier zou het verspreiden van informatie zinvol kunnen zijn, bijvoorbeeld in samenwerking met de organisaties voor zelfstandigen of via de gemeentebesturen. Ook hiervoor zouden info-avonden kunnen worden ingericht en zou er een brochure kunnen worden verspreid voor de zelfstandigen met nuttige tips en info, eventueel gekoppeld aan bijvoorbeeld een affiche of sticker voor de toegangsdeur waarop ze duidelijk maken dat bij hen 'ook mensen met een handicap welkom zijn'.

Ik hoop dat in het toekomstige beleid rond 'toegankelijkheid dit accent ook aan bod kan komen en dat eventueel kan overwogen worden het reglement lichtjes aan te passen zodat ook dergelijke initiatieven kunnen ondersteund worden.

Dank u.

P. 398: SUBSIDIE AAN DAGCENTRA, MET EEN SPECIFIEKE ERKENNING VOOR PERSONEN MET NIET-AANGEBOREN HERSENLETSEL (NAH): VRAAG OVER HET SCHRAPPEN VAN HET KREDIET EN OVER DE ZINVOLHEID VAN DE STEUN AAN DEZE DAGCENTRA

De heer Van Hecke

Mijnheer de Voorzitter, Geachte Collega's,

In de begroting stellen we vast dat het budget dat vorig jaar en de jaren voordien voorzien werd voor de ondersteuning van die dagcentra volledig zou worden geschrapt. Dat zou het gevolg zijn van een negatief advies dat werd geformuleerd door de provinciale adviesraad voor moderne gehandicaptenzorg. Het is toch heel bizar dat één negatief advies voldoende is om het budget te doen schrappen. De deputatie heeft blijkbaar grote angst voor de adviesraad. Nochtans is het zo dat een adviesraad adviseert - dat heeft de gedeputeerde al vaak gezegd in andere materies - en dat de politiek beslist. Maar één negatief advies is blijkbaar voldoende om het te doen schrappen.

Dit is heel bizar, want het advies dateert van 25 juni terwijl wij in de raad van oktober nog een subsidie hebben toegekend aan vier dagcentra. In oktober hebben we ons dus van dat advies niets aangetrokken, hebben we dat genegeerd en hebben we gezegd: 'Wij volgen dat advies niet.'

Nu, enkele weken verder, plooiën we ons plots naar dit advies en schrappen we 'gelet op het advies'.

U zal natuurlijk zeggen: 'We hebben die budgetten verschoven en we gaan daar nog wel een keer iets mee doen.' Vandaar mijn duidelijke vraag, Mijnheer de Gedeputeerde: wat is nu het standpunt van de deputatie? Ik vraag niet hoe u dit advies beoordeelt, maar of de deputatie een ondersteuning van die centra belangrijk vindt of niet. In oktober vond de deputatie het blijkbaar belangrijk, want we hebben die steun gegeven. Nu zeggen we expliciet: 'We schrappen het budget en we zullen wel zien volgend jaar.' Ik wil een duidelijk standpunt van de deputatie. Is het belangrijk of is het niet belangrijk?

Dank u.

GEZONDHEIDSZORG

P. 414 EN 418: DRUGPREVENTIE: ALGEMENE WERKINGSKOSTEN EN SUBSIDIES: TUSSENKOMST OVER DE GELOOFWAARDIGHEID VAN HET PREVENTIEBELEID

De heer Joris

Voorzitter, Collega's,

Bij het doornemen van de publicatie 'Lokale drugpreventie in Oost-Vlaanderen' had ik een heel onaangenaam gevoel. Er waren enkele dingen die alleen op milde inhoudelijke meningsverschillen wezen zoals de in mijn ogen niet altijd geschikte gelijkschakeling van alcoholproblemen - die maar al te reëel zijn - met problemen van softdrugs en harddrugs. Ook de gokproblematiek wordt erbij betrokken. Dit kan ook een vorm van verslaving zijn, maar is van een totaal andere soort dan de verslaving aan middelen omdat daar de medische component volledig ontbreekt.

DEBATTEN

Die lichte ergernis sloeg om in grote ergernis toen ik in die publicatie de naam van professor Tom De Corte weer zag opduiken. Die naam zal u misschien bekend voorkomen, want ik heb een tijd geleden nog redelijk boos over die professor geïnterpelleerd omdat hij het woord had gekregen op een door de provincie georganiseerde bijeenkomst over drugs. Hij hield daar een hevig pleidooi voor de legalisatie van softdrugs. Hij haalde er een zogenaamde ervaringsdeskundige bij die met groot enthousiasme hetzelfde deed en dit tot verontwaardiging van een flink deel van het publiek. Verschillende mensen deden aan pure propaganda in plaats van preventie.

Het is niet mijn gewoonte om op zo een punt terug te komen wanneer het eenmalig is. Vele leerkrachten gebruiken de stelregel: één keer is geen keer. Er kan één keer een vergissing of een beoordelingsfout gemaakt worden en men mag de mensen daarmee niet blijven achtervolgen. In deze publicatie echter is professor De Corte weer prominent aanwezig. Bovendien worden zijn twee onderzoeken: 'Cannabis in Vlaanderen', uitgegeven bij Acco Leuven 2002, en 'The taming of cocaine', uitgegeven door de VUB, hier aanbevolen. Ik lees het stukje over die beide studies: 'De recentste referenties zijn de onderzoeken van professor dr. Tom De Corte. Het onderzoek bestaat uit een diepgaande bevraging van respectievelijk ervaren cannabis- en cocaïnegebruikers. Op die manier wil men de inzichten van ervaren gebruikers leren kennen. Men wil een zicht krijgen op die groep gebruikers die in geen enkel ander onderzoek aan bod komt. Dit kwalitatief onderzoek biedt ons veel informatie die ons kan helpen met een efficiënt, op een brede realiteit berustend drugbeleid.'

De argeloze preventiewerker in een of andere Oost-Vlaamse gemeente die die boeken ter hand neemt - de provincie beveelt dat aan - krijgt eigenlijk een zeer goedklinkend, maar pervers pleidooi onder ogen voor de legalisatie van niet alleen softdrugs, maar ook harddrugs.

We hebben daarnet zonder resultaat heftig gediscussieerd over de vraag 'Wat is kunst?'. Ik denk dat we niet moeten gaan discussiëren over 'Wat is preventie?'. Ik denk dat we het er allemaal over eens kunnen zijn dat dit geen preventie is. Dit hoort misschien thuis in een breed platform als je een debat organiseert over de zin van een gedoogbeleid, of met voor- en tegenstanders van drugs. Dan is professor De Corte op zijn plaats als voorstander. Een voorstander van legalisering van soft- en harddrugs echter opnemen als eerbiedwaardige referentie, als aanbeveling in een brochure die bedoeld is voor preventie, wijst erop dat er iets mis is met dat preventiebeleid. Nu kan men natuurlijk niet meer zeggen dat men niet wist welk vlees men in de kuip had met professor De Corte.

Ik heb mij de hersens gepijnigd om de vinger op de wonde te leggen en ik kan dat niet. Ik kan alleen een aantal vragen stellen, niet naar de oprechtheid en de inzet van de gedeputeerde. In deze context twijfel ik er niet aan dat hij even hard tegen drugs en voor preventie is als ikzelf, maar ik vraag mij wel af wat er in de lagere regionen van zijn administratie misgaat.

Is het een vorm van ontmoediging van veel mensen die het zelf niet meer zien zitten, die niet meer in die preventie geloven en die de boel te veel op hun beloop laten?

Is het omdat een aantal mensen in hun hart niet akkoord gaan met het radicale afwijzen van softdrugs en zij eerder de strekking 'Tom De Corte' aanhangen? Is het daarom dat zij dat preventiebeleid zo minimalistisch mogelijk invullen en daar vanalles met de haren bijstreuen, bijvoorbeeld het gokken, enz. om de vis te verdrinken? 'Pour noyer le poisson' zoals onze Franstalige landgenoten dat zo mooi zeggen. In elk geval, hier is iets fundamenteel mis.

Als ik daar nog aan toevoeg dat een aantal dingen die er wel in hadden moeten staan, er niet instaan, dan is het in mijn ogen duidelijk dat er met de geest van dat preventiebeleid iets misloopt.

Na een uur 'googlen', vind ik 12 zeer gedegen studies - allemaal Engelstalig - uit de Verenigde Staten, Australië, Italië. Ik vind er onder andere het ophefmakende tweelingenonderzoek van vorig jaar, studies van gerenommeerde medische onderzoekscentra en beroemde universiteiten die hapklare brokken zijn voor preventiewerkers en waarin je nuchtere, niet-politieke, wetenschappelijke argumenten vindt om aan te tonen hoe gevaarlijk zelfs softdrugs zijn. Ze zijn in vele opzichten gevaarlijker dan de wetenschap tot nu toe had aangenomen. Dat soort dingen ontbreken in de bibliografie.

Er is te veel van het ene, er is te veel Tom De Corte en het kan allemaal geen kwaad als ik zijn pleidooi eerlijk, maar beknopt samenvat, en er is te weinig degelijke, wetenschappelijke onderbouwing hoewel die voor het grijpen ligt. Ik begrijp dit niet.

Dank u.

P. 418: DRUGPREVENTIE: SUBSIDIES: BEDENKINGEN BIJ HET BELEID

De heer Veys

Collega's,

In de nota's die aan de pers werden bezorgd tijdens de persconferentie gehouden door de bestendige deputatie bij aanvang van de besprekingen in deze raad lezen wij onder meer voor het luik Welzijn dat drugpreventie vooral ter ondersteuning van lokale besturen en de netwerkvorming in de verslavingszorg sterke pijlers zijn in het gezondheidsbeleid. Wij lezen dit bij het hoofdstuk 'Blijvende accenten'.

Wie dergelijke regel leest tussen 'Blijvende accenten' zou mogen hopen dat het gaat om een verderzetting van het gevoerde beleid en dat er geen kritische nota achter schuilgaat.

Helaas, Collega's, niets is minder waar, want diezelfde dag nog merkt een snuggere journalist op dat er blijkbaar toch iets aan de hand is met de subsidiëring inzake drughulpverlening, want, zo schrijft diezelfde dag de journalist in kwestie 'de provincie Oost-Vlaanderen schrapt haar subsidies aan externe organisaties die met drugpreventie bezig zijn en sluisst de vrijgekomen middelen naar de vzw PISAD (Provinciaal Intergemeentelijk Samenwerkingsverband voor Drugspreventie)'.

Men citeert gedeputeerde Van Der Meiren: 'In de sector van drugpreventie zijn te veel mensen met te weinig bezig. In plaats van externe organisaties te blijven steunen die vaak ook al geld ontvangen van de federale en Vlaamse overheid, wil de provincie haar geld stoppen in één welbepaalde vzw die zich richt op schoolgaande jongeren.' De vzw PISAD krijgt in de toekomst alle gelden voor drugpreventie terwijl er gesnoeid wordt in de subsidies aan andere vzw's.

Tot slot nog een citaat van de gedeputeerde: 'Ik verwacht dat die organisaties zullen protesteren, maar in de politiek moet je soms moeilijke beslissingen nemen. De aanpak van PISAD bij schoolgaande jongeren werkt en daar willen we ons op focussen.'

Collega's, ik trek hier zeker niet het verdienstelijke werk van PISAD in twijfel, maar Oost-Vlaanderen is ook groter dan de regio Oudenaarde. Ik meen dat de drugproblematiek zich in volledig Oost-Vlaanderen aandient, dus dat wij dan ook daarrond onze verantwoordelijkheid moeten nemen. Tot op heden doet de provincie dat en zij ondersteunt een aantal initiatieven.

Ik verwijs naar de subsidies die men geeft aan samenwerkingsinitiatieven intergemeentelijke drugpreventie, de subsidie aan vzw PopovGGZ ter ondersteuning van het veranderingsproces in verslavingszorg, de subsidie aan vzw CAT Preventiehuis CGG Eclips.

Nu, wat blijkt: in de begroting 2005 is er geen sprake van het schrappen van die subsidies, maar op zo'n persconferentie wordt natuurlijk niet zomaar een ballonnetje opgelaten. Het is dus het begin van wat mogelijk werkelijkheid wordt en men gaat het terrein al eens gaan aftasten. Ik ben verwonderd, de organisaties zelf zijn verwonderd, want zij vallen ineens uit de boot. Ook de argumentatie als zouden té veel mensen met té weinig bezig zijn, wekt verwondering. Bovendien is het verwonderlijk dat de kritiek die de gedeputeerde heeft op de ondersteuning van die organisaties niet werd verwoord in de commissie Welzijn.

Ik weet dat de betrokken organisaties zich geen zorgen hoeven te maken voor 2005, maar voor de toekomst ligt het anders.

Ik wil verwijzen naar een convenant die de provincie Oost-Vlaanderen in juli 2002 heeft ondertekend met Popov. In dat convenant wordt duidelijk overeengekomen: 'Het provinciebestuur Oost-Vlaanderen en PopovGGZ bevestigen hierbij dat zij mekaar wederzijds op de hoogte zullen houden van de beleidsontwikkelingen en de diverse initiatieven in de sector geestelijke gezondheidszorg. Dit zal gebeuren door wederzijdse verslaggeving enerzijds en anderzijds door minstens eenmaal per jaar de samenwerking te evalueren en terzelfdertijd een brede uitwisseling van gedachten en plannen mogelijk te maken.'

Als ik goed ben geïnformeerd, is er over die geplande koerswijziging nog geen enkel overleg geweest met de betrokken sector, maar de gedeputeerde vond de tijd wel rijp om in de pers reeds de nodige richtbaarheid te geven aan die gedachteontwikkeling. Ik vind het een niet zo correcte manier van werken.

Ik wil ook een lans breken voor de werking van de betrokken vzw's.

Ik meen dat drugpreventie en de drughulpverlening die erop volgt, een belangrijk initiatief is dat ook in de toekomst, en niet enkel in 2005, ondersteuning verdient. De gedeputeerde deelt die mening blijkbaar niet. Bij het wegvallen van die ondersteuning is de kans groot dat de projecten die de provincie Oost-Vlaanderen nu ondersteunt, zullen verdwijnen.

DEBATTEN

Ik meen ook dat de provincie bij vele andere projecten een belangrijke rol speelt. De gedeputeerde zegt in het persbericht dat de betrokken vzw's kunnen rekenen op een alternatieve financiering, maar volgens de betrokken organisaties is de kans miniem en is het de vraag of zij met eigen middelen hun werking kunnen draaiende houden.

Daarom, Collega's, wil ik een pleidooi houden om ook na 2005 deze initiatieven te ondersteunen.

Ik heb vraagtekens bij het naleven van de convenant die de provincie zelf heeft afgesloten en bij de manier van werken. Ik vind het niet correct dat dergelijke zaken eerst in de pers worden gelanceerd alvorens de betrokken organisaties en de commissie Welzijn daarin te betrekken.

De heer voorzitter

Soms komt iets vlugger in de pers - niet alleen vanwege de deputatie trouwens - dan men het kan vermoeden.

P. 416: SOCIALE EN PREVENTIEVE GENEESKUNDE: SUBSIDIES: VRAAG NAAR EEN SUBSIDIËRING VOOR GEZINNEN MET KINDEREN MET MUCOVISCIDOSE

Mevrouw Franssen

Voorzitter, Collega's,

Mucoviscidose is de meest voorkomende erfelijke, levensbedreigende ziekte in België. Elke week wordt in ons land een kind met muco geboren. 1500 Belgische kinderen en jongvolwassenen hebben mucoviscidose. Deze aandoening is ongeneeslijk en op termijn dodelijk. De gemiddelde levensverwachting schommelt nu rond de dertig jaar.

In tegenstelling tot wat mensen vaak denken, is muco echter meer dan alleen een longziekte. Meestal veroorzaakt het taai slijm ook ernstige spijsverteringsproblemen met ondervoeding en verminderde groei tot gevolg. Naast ademhalings- en spijsverteringsproblemen, de twee symptomen waarmee elke patiënt kampt, hebben sommigen ook last van suikerziekte en darmverstoppingen.

Deze chronische ziekte vormt een bedreiging voor de goede psychologische en sociale ontwikkeling van het kind en de adolescent. Het is duidelijk dat door het chronische karakter van de ziekte de hele familie nauw betrokken is en zich verantwoordelijk voelt. De stress, de punctuele, zware therapie (onberispelijke hygiëne, streng dieet, strikte timing van medicatie, ...) en de hoge behandelingskosten die de ziekte oplegt, zijn erg belastend.

Ondanks aanzienlijke terugbetalingen (sinds kort althans – anno 2003), betaalt de patiënt per maand gemiddeld nog 350 EUR uit eigen zak voor puur medische kosten. Voor zijn ademhaling besteedt een mucopatiënt gemiddeld 2 uur per dag aan kinesitherapie, moet hij regelmatig antibioticakuren volgen, moet hij 2 à 5 keer per dag slijmverduunnende middelen inademen. En dan moet hij of zij nog beginnen met de behandeling voor de spijsverteringsproblemen.

Maar naast deze puur medisch/fysieke belasting, bepaalt de ziekte ook het alledaagse leven van deze patiënten. Kinderen met muco zijn regelmatig langdurig afwezig van school. Deze afwezigheid leidt al snel tot een achterstand. En hoewel in Vlaanderen gratis bijlessen decretaal voorzien worden voor leerlingen van het basisonderwijs die minimum 21 dagen afwezig zijn door ziekte, volstaan deze mogelijkheden niet om alle problemen bij regelmatige afwezigheden op te lossen, omdat ze niet aangepast zijn aan het chronische karakter van de ziekte en ook niet van toepassing zijn voor het secundair onderwijs. Er moet dan ook dringend ingegrepen worden op de problemen van chronische ziekten in het onderwijs. Tewerkstelling van adolescenten met muco vormt een nog groter probleem voor de meeste patiënten. Een werkgever neemt immers niet zo snel iemand in dienst met een chronische ziekte. Ook op andere gebieden van hun leven weegt de ziekte heel zwaar door: ontspanning, vrije tijd, kortom, het ganse maatschappelijke leven.

De enige hoop voor een definitieve genezing van muco ligt bij genterapie. Onderzoekers proberen een normaal exemplaar van het muco-gen in te bouwen in de zieke cellen. Hoewel de techniek al bij enkele mensen werd uitgetoet, heeft ze nog niemand genezen. Voorlopig kan men enkel de problemen ten gevolge van de ziekte een stukje voorkomen, uitstellen of behandelen. Uiteindelijk poogt men om het verloop van de ziekte zodanig te verbeteren, dat die de normale levensverwachting benadert.

Wij kunnen vanuit de provincie Oost-Vlaanderen ons steentje bijdragen opdat deze kinderen en hun familie een zo normaal mogelijk leven zouden kunnen leiden. Hoe we dit concreet kunnen invullen, kan besproken worden in de bevoegde commissie.

Er zijn genoeg verschillende pistes die bewandeld kunnen worden:

- Sensibilisering:

De erfelijke ziekte moet beter bekend gemaakt worden bij het publiek. Het publiek moet bewust gemaakt worden van de ernst van de ziekte, zodat er meer begrip ontstaat voor de problemen van de muco-patiënt. Deze sensibilisering vergemakkelijkt de fondsenwerving.

- Patiënten moeten alle kansen krijgen om volwaardig te kunnen participeren aan het maatschappelijke leven: onderwijs, tewerkstelling, ontspanning, cultuur, sport, ... dwz dat de patiënten en hun omgeving op zoveel mogelijk gebieden bijgestaan moeten worden om hun levenskwaliteit te verhogen.

- Wetenschappelijk onderzoek naar die genterapie moet ten volle ondersteund worden.

Vandaar mijn vraag naar een mogelijke subsidiëring voor deze muco-patiënten.

De heer voorzitter

Er zijn nu drie tussenkomsten over Lemberge. Ik zou aan de collega's De Loor, Van Vaerenbergh en Heyndrickx iets willen zeggen: toen ik een paar jaar geleden in het Amerikaanse congres in de publieke tribune zat, hoorde ik tot mijn verbijstering dat de voorzitter de spreektijd tot 2 minuten beperkte over een aantal zeer belangrijke punten.

Jullie krijgen elk 5 minuten over eenzelfde thema. De heer De Loor zal nu tonen hoe briljant hij zijn vraag kan samenvatten.

P. 420: INTERCOMMUNALE VERENIGING LEMBERGE: KOSTEN VAN SCHULDEN: VRAAG NAAR EEN STAND VAN ZAKEN BETREFFENDE DE OMVORMING VAN DE INTERCOMMUNALE TOT EEN AUTONOMOON PROVINCIEBEDRIJF EN DE GEVOLGEN VAN DEZE OMVORMING VOOR DE BETROKKEN GEMEENTEN

De heer De Loor

Voorzitter, Collega's,

Het is zeer zeker niet mijn bedoeling een financiële analyse te maken van de instelling vermits dit mijn verantwoordelijkheid is in de raad van bestuur. Natuurlijk ziet iedereen in de begroting dat het negatief saldo voor volgend jaar opnieuw op 1 000 000 EUR wordt geraamd, net als vorig jaar trouwens, maar wie meer wil weten wil over de totstandkoming van dit tekort, kan altijd het verslag van de algemene vergadering van het vorig boekjaar lezen op de begroting 2005. Daarin wordt gedetailleerd weergegeven vanwaar deze tekorten komen.

In ieder geval geeft onze fractie verder het volle vertrouwen aan de directie van de instelling die grote inspanningen levert om die instelling zo goed als mogelijk te beheren. Mijn tussenkomst is dus eigenlijk meer een opsomming van een aantal vragen of overwegingen aangaande het toekomstig statuut van de instelling en indirect uiteraard over de eventuele financiële gevolgen van een wijziging voor de provincie.

De leden van de raad van bestuur die de provincie vertegenwoordigen, weten uiteraard dat sinds een tweetal jaar wordt nagedacht over het toekomstig statuut van de instelling. Meer bepaald wordt door het nieuwe decreet op de intergemeentelijke samenwerking - ondertussen al twee jaar oud - de huidige samenwerkingsvorm van de instelling tussen gemeenten en provincies onder de vorm van een intercommunale met de provincie als grootste partij, onmogelijk gemaakt. Derhalve diende de instelling uit te kijken naar een alternatief, tenzij er alsnog een minimale wijziging van het genoemde decreet zou mogelijk zijn.

DEBATTEN

Verschillende mogelijkheden werden reeds overwogen: een vzw, een autonoom provinciebedrijf, enz. Ondertussen zijn we twee jaar verder en we zijn nog niet veel wijzer geworden.

Of toch. Er schijnt in de schoot van de deputatie een commissie ad hoc te zijn opgericht onder voorzitterschap van de gedeputeerde bevoegd voor intercommunales die het dossier Lemberge op statutair vlak opvolgt en tracht te ontwarren. Zeer recent zou er nog belangrijk overleg zijn geweest tussen de gedeputeerde die voorzitter is van de instelling en de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, met het oog op het vinden van een oplossing. Afgaand op de berichtgeving hieromtrent in de laatste raden van bestuur zou ik kunnen afleiden dat we afgaan op de omvorming van de instelling naar een autonoom provinciebedrijf.

Dit doet bij de leden van onze fractie die in het bestuur van de instelling zitten toch een aantal vragen rijzen. Wij vragen ons af of bij de omvorming tot zo'n autonoom provinciebedrijf de andere huidige vennoten verplicht zijn tot verdere participatie in de instelling. Dit heeft immers zeer belangrijke gevolgen voor de jaarlijkse daling van het tekort dat toch voor de helft aangezuiverd wordt door de andere gemeenten-vennoten.

Tegelijk vragen wij ons af wat de gevolgen kunnen zijn van een eventuele omvorming voor de gemeenten die niet langer vennoot zijn, maar wel nog mee verantwoordelijk zijn voor het sociaal passief.

We zijn van mening dat beide voorwaarden, namelijk verdere participatie van de huidige gemeenten-vennoten - zij het toch zeker voor de delging van de tekorten - en de verdere opname van de verantwoordelijkheid van de vroegere gemeenten of steden die vennoot waren voor het sociaal passief, moeten vervuld zijn om tot een omvorming te kunnen komen.

Ten slotte zijn wij uiteraard ook bezorgd over het statuut van het personeel van de instelling. Kan een eventuele omvorming gevolgen hebben voor hen? Mogen wij van de deputatie vernemen wat de stand van zaken is in dit dossier?

Dank u.

De heer voorzitter

Voorbeeldig kort, bondig, Mijnheer de Loor. Idem voor de heer Van Vaerenbergh: tussenkomst over de financiële bijdrage van de provincie onder hetzelfde artikel in de tekst.

De heer Liebaut

Mijnheer de Voorzitter, de heer Van Vaerenbergh is verontschuldigd.

De heer voorzitter

Gaat iemand het overnemen?

De heer Liebaut

Neen, ik denk dat zijn toestand het niet toegelaten heeft zijn tussenkomst voor te bereiden.

De heer voorzitter

Hij is verontschuldigd. Verontschuldigd mij dat ik het niet gezien heb. U hebt mij al voor de tweede maal geholpen. De heer Van Vaerenbergh is dus nadrukkelijk verontschuldigd in de stukken en we gaan ervan uit dat er afgezien wordt van die tussenkomst. Zo mag ik het laten opnemen in de akten?

P. 420: INTERCOMMUNALE VERENIGING LEMBERGE: BIJDRAGE IN DE EXPLOITATIEVERLIEZEN IN INTERCOMMUNALES: VRAGEN OVER DE FINANCIËLE TOEKOMST, DE RENOVATIEWERKEN EN DE OMGEVINGSWERKEN

De heer Heyndrickx

Collega',

In het begrotingsontwerp 2005 Provinciaal Zorgcentrum Lemberge wordt nog geen krediet voorzien als provinciaal aandeel voor de intercommunale.

Bij de toelichting begroting 2005 lezen we dat het 'aandeel' van de provincie, boekjaar 2003, een verlies van 514 506, 84 EUR bedraagt met een totaal verlies in de intercommunale Lemberge van 944 328,24 EUR.

Men verwacht ongeveer hetzelfde verlies voor het boekjaar 2004.

Aan de hand van deze cijfers zouden we kunnen vaststellen dat de inspanningen die de intercommunale vorig jaar aankondigde om het verlies onder controle te houden, werden opgevolgd, maar dat ze waarschijnlijk onvoldoende zijn om ooit uit de rode cijfers te raken, mede door een gebrek aan voldoende subsidies van de hogere overheid in verband met het huidige statuut van het provinciaal zorgcentrum. Wij maken ons daaromtrent zorgen. Wij maken ons ook zorgen over de verhalen in de pers of bij het horen van de persoonlijke mening van vennoten die bij het beheer of de werking van het provinciaal zorgcentrum betrokken zijn.

Wij zijn van mening dat deze instelling om reden van financiële besommeringen niet zomaar opzij kan worden geschoven. Daarom is het bestaan ervan te belangrijk voor onze regio.

Gezien de huidige moeilijke financiële omstandigheden vragen wij ons af wanneer bepaalde noodzakelijke werken kunnen uitgevoerd worden.

Sinds de grote renovatiewerken aan de gebouwen enkele jaren terug, werd de eerste fase van de omgevingswerken uitgevoerd, namelijk de toegang met parking en tuin. Voor de achterzijde van het zorgcentrum lijkt het erop dat de verfraaiing - of mogelijks een andere bestemming - nog enige tijd kan duren. Een beetje zicht op groen blijft niettemin belangrijk voor de zorgpatienten die moeilijk te been zijn. De ruimte waar maaltijden bereid en verpakt worden zou om hygienische en veiligheidsredenen dringend moeten gerenoveerd worden.

Net zoals de vorige spreker, hebben ook wij onze bedenkingen bij een principebeslissing van de bestendige deputatie waaruit zou blijken dat mogelijks het PZ Lemberge - en ik citeer - 'omgevormd zou worden naar een autonoom provinciebedrijf'. We kunnen uit het dossier opmaken dat de besprekingen met de vennoten met het aanduiden van een extern deskundige voor doorlichting van het zorgcentrum en overleg met de bevoegde minister zich al in een vergevorderde fase bevinden. We veronderstellen dat de provincie het beheer van het zorgcentrum met vennoten die zich vragen stellen om financiële redenen, de verantwoordelijkheid van het zorgcentrum naar zich toe trekken.

Graag kreeg ik een toelichting bij volgende vragen:

- Hoe evolueert de financiële toestand van de intercommunale voor 2004?
- Worden er in de nabije toekomst renovatiewerken in de keuken voorzien?
- Worden de omgevingswerken aan de achterzijde van PZ Lemberge in de plannen voor 2005 opgenomen?
- Wat zijn de gevolgen voor het statutair personeel en het personeel onder contract bij de omvorming naar een autonoom provinciebedrijf?
- Zijn al de huidige vennoten bereid om in het project mee te werken?
- Wat zullen de financiële gevolgen van de omvorming naar een autonoom provinciebedrijf zijn voor zowel de provincie als de vennoten?

DEBATTEN

HUISVESTING

P. 448: BESTRIJDING VAN KROTWONINGEN: SUBSIDIES VOOR PARTICULIEREN VOOR HET VOORKOMEN VAN KOOLMONOXIDEVERGIFTIGING IN WONINGEN EN PROVINCIALE SANERINGS- EN ISOLATIEPREMIE HUURWONINGEN: VRAAG OM DE VRIJKOMENDE GELDEN TE HERBRUIKEN VOOR NIEUWE INITIATIEVEN

Mevrouw Van Grembergen

Gezien het gevorderde uur en het feit dat ik op dit onderwerp al een aantal malen ben teruggekomen, ga ik me echt beperken tot de kernzaken.

We hebben gezien dat er in 2004 een inhaalbeweging nodig was in verband met de aanvragen van de premie ter voorkoming van koolmonoxidevergiftiging en toen werd ook het bedrag ervoor verhoogd. Nu zie ik echter dat in 2005 dat bedrag weer werd gereduceerd. De reden die men hiervoor - waarschijnlijk terecht - vermeldt, is dat de aanvragen gedaald zijn en het inhaalmanoeuvre ondertussen is gebeurd.

Er vallen echter nog steeds te veel doden en slachtoffers door koolmonoxidevergiftiging. Daarom zou ik willen vragen het vrijkomende bedrag dat daarvoor vorig jaar werd voorzien, te hergebruiken voor sensibilisering, maar dan sensibilisering die echt dat deel van de bevolking bereikt die de sensibilisering nodig heeft. Vorig jaar was er een sensibilisering in de krant en dan kun je je de vraag stellen of diegenen die sensibilisering nodig hebben, de krant wel lezen. Dat was het eerste accent dat ik wou leggen. Ten tweede denk ik dat we als provincie niet blind mogen zijn voor de realiteit inzake huisvesting en de mensen die zich onder de armoedegrens bevinden. Het zou lovenswaardig zijn mocht de provincie daaraan nog meer aandacht besteden en zeker aan de kwaliteit van de woningen.

Dank u.

P. 448: BESTRIJDING VAN KROTWONINGEN: SUBSIDIES VOOR PARTICULIEREN VOOR HET VOORKOMEN VAN KOOLMONOXIDEVERGIFTIGING IN WONINGEN EN PROVINCIALE SANERINGS- EN ISOLATIEPREMIE HUURWONINGEN: TUSSENKOMST OVER EEN AANPASSINGSPREMIE VOOR WONINGEN VOOR OUDEREN EN PERSONEN MET EEN HANDICAP

Mevrouw De Gussem

Voorzitter, Collega's,

In 1994 werd het recht op wonen in onze grondwet ingeschreven, hetgeen niet belet dat wonen nog steeds een reëel maatschappelijk probleem is met vele facetten: te dure bouwgronden, gebrek aan betaalbare woningen op de markt, chronisch tekort aan sociale woningen. Het woningtekort en een beperkt inkomen maakt dat mensen zich soms tevredenstellen met een woning van slechte kwaliteit en onaangepast aan de noden van de bewoners.

In Vlaanderen zijn immers nog meer dan 300 000 woningen van onbehoorlijke kwaliteit waarvan 135 000 bewoond door huurders. Onderzoek wees uit dat in steden, maar vooral ook op het platteland, veel van deze woningen bewoond worden door bejaarden en gehandicapten. Mensen wonen vaak al jaren in een huisje dat ondertussen helemaal niet meer beantwoordt aan de minimale normen van hedendaags comfort. Er is geen bad of douche, geen toilet met waterspoeling, zelfs vaak nog een toilet buiten. In heel wat gevallen beschikt men niet eens over stromend water.

Onderzoek naar ongevallen in en rondom de woning heeft uitgewezen dat dergelijke situaties - naar buiten in het donker voor het toilet, moeten zeulen met waterkannen over kleine trapjes en verhoogjes - vaak aanleiding geven tot vallen. Vanuit de thuiszorg worden heel wat situaties gesignaleerd die onveilig zijn, zelfs onverantwoord. Langer thuisblijven zou kunnen, vaak met beperkte aanpassingen, maar voor dit segment van de bevolking vraagt woningaanpassing een hele inspanning. Men ziet ertegenop, men is het altijd al zo gewoon geweest, men weet van niet beter, men weet niet welke stappen er moeten gezet worden, men weet niet tot wie men zich moet wenden. Diensten voor woningaanpassing binnen de thuiszorg proberen noden op te sporen en gezinnen daadwerkelijk te begeleiden, maar zij stuiten dan uiteindelijk ook op de financiële drempel waar mensen tegenaan lopen.

Er zijn weliswaar, zowel vanuit het Vlaamse Gewest als vanuit bepaalde lokale besturen, premies voorzien, maar deze blijken vaak ontoereikend te zijn. Ervaringen binnen andere provincies leren dat een bijkomende provinciale tegemoetkoming precies voor de categorie bejaarden en gehandicapten met een beperkt inkomen en vaak hoge medische kosten, de mensen letterlijk en figuurlijk over de drempel kan halen en ervoor kan zorgen dat mensonwaardige leefsituaties leefwaardig worden. Zo kunnen bejaarden langer in hun woning blijven wonen. Het recht op waardig wonen is een recht waar iedereen het over eens is, maar dat voor iedereen nog geen zekerheid is. Ook de provincie zou er goed aan doen haar steentje hiertoe bij te dragen door het installeren van een premie gericht op deze maatschappelijk kwetsbare doelgroep.

Dank u.

De heer voorzitter

Ik heb nog twee mededelingen.

Eerst een persoonlijk verzoek - ook namens de aanwezige bureauleden - aan gedeputeerde Van Der Meiren: we beginnen morgen stipt om 14 00 uur. Ik ken de gedeputeerde en ik weet dat hij zeer lang kan praten over zijn beleidsdomeinen, maar ik zou aandringen om samen te ballen morgen. Ik reken daarop. Dus, straks mag hij niet blijven. Hij gaat naar huis om onmiddellijk te beginnen aan een héél beknopte toespraak voor morgen.

Gelach

Alhoewel, hij mag eventjes blijven.

Ik reken er een beetje op omdat we anders in moeilijkheden geraken. U zult een mail krijgen die een nogal hoog leidersgehalte heeft, moet ik zeggen. Het is de mededeling dat op maandag 29 november te 14 00 uur een extra zitting van de raad doorgaat in het kader van het begrotingsdebat. Vanaf heden wordt de beperking van de spreektijd strikt toegepast. De mededeling is een beetje vlug gemaakt ook, wat het Nederlands betreft en zo.

Ik moet wel zeggen: ik zal mij eraan houden. Morgen moeten we erdoor en ik druk er ook op. De deputatie moet natuurlijk haar zeg kunnen zeggen, maar in wijsheid vraag ik aan gedeputeerde Van Der Meiren om samen te ballen. Ik kreeg de vriendelijke suggestie om Lemberge vandaag nog te behandelen, maar ik heb dan nogal kortaf gezegd: als we daarmee beginnen ...

Morgen, Mijnheer de Gedeputeerde, reken ik op u. Niet dat u op 5 minuten moet klaar zijn, maar ik reken op u voor Goethe: 'In der Beschränkung zeigt sich erst der Meister.'

En dat geldt voor iedereen, want ik wil morgen alleszins de tussenkomsten van de beleidsdomeinen van gedeputeerde Van Gaeveren grondig aansnijden, al dan niet trachten te beëindigen, desnoods tot een stuk na 18 00 uur.

De heer Lootens

Ik zal mij absoluut niet verzetten tegen de oplossing voor ons probleem, absoluut niet, we moeten het oplossen. Voor volgend jaar zou ik willen vragen, Voorzitter, dat Cultuur en Sociale Zaken eerst aan bod komen en wat nu eerst is gekomen, eens achteraan komt. Het is altijd in die thematiek dat we ons moeten beschränken, de eersten kunnen alle tijd nemen.

De heer voorzitter

Neen, neen, we hebben dit jaar een soort roulement toegepast en mevrouw de adviseur en de mensen die haar bijstaan, hebben daar goed voor gezorgd.

We hebben de volgorde een beetje veranderd, een beetje aangepast, en men kan moeilijk zeggen dat Cultuur en Sociale Zaken niet aan hun trekken komen. Normaal zouden deze beleidsdomeinen dit jaar eerst gekomen zijn, maar de prinselijke reis naar China heeft daar een stokje voor gestoken. Ik ben aan mijn vijfde of mijn zesde of mijn zevende weigering toe om dat soort reizen mee te maken en ik ben niet alleen, Mijnheer Vercamer. Ik kon toch moeilijk zeggen dat prins Filip moest wachten op de eerste gedeputeerde. Ja, ik heb nog geprobeerd, maar men heeft mij in Brussel wandelen gestuurd.

DEBATTEN

Ik zou dus willen vragen dit zo op te lossen. Ik ben zeer dankbaar aan alle interpellanten van alle banken voor de beknoptheid waarmee ze vandaag hun standpunten naar voren hebben gebracht. Mevrouw Van Grembergen zei: 'ik zal meteen naar de kern van mijn tussenkomst gaan' en geloof mij, het wint daardoor ook aan kernachtigheid. Wie zal ik zijn dat ik niet zou weten dat te lang spreken soms verkeerd is?

De zitting wordt tot morgen 14 00 uur verdaagd. Meteen om 14 00 uur krijgt gedeputeerde Van Der Meiren het woord. Daarna komen de replieken en de beleidsgebieden van Frans Van Gaeveren.

EINDE VAN DE ZITTING